

Liahona



**Kalt til å tjene:
Nå er tiden inne,
s. 20**

**Mormons bok gir innsikt
i vanskelige tider, s. 30**

Hvilken ulv vil du mate? s. 52

**Familieaktivitet: Nedtelling
til konferansen, s. 63**



© ELSPETH YOUNG, KOPIERING IKKE TILLATT

Hennes hender arbeider med lyst, av Elspeth Young

Lydia solgte purpur i byen Tyatira. Som den dydige kvinnen beskrevet i Ordspråkene, arbeidet Lydia "med lyst" med sine hender (Ordspråkene 31:13). Hun var blant dem som lyttet til apostelen Paulus, og "og Herren åpnet hennes hjerte, så hun gav akt på det som ble talt av Paulus" (Apostlenes gjerninger 16:14).

Etter at hun og hennes husstand ble døpt, inviterte hun Paulus til å komme til hennes hjem og lære dem mer (Apostlenes gjerninger 16:15).



Liahona, september 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Å formidle evangeliet fra hjerte til hjerte**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Spesielle behov og tjeneste som blir utført**

HOVEDARTIKLER

- 12 Utvikle tro på Kristus**
Av eldste D. Todd Christofferson
Vår tro kan bli mer enn bare et handlingsprinsipp.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto av Robert Casey.
Siste omslagsside: Foto gjengitt med tillatelse fra Grant og Terri Whitesides.

16 Å dele evangeliet med andre ved å dele av deg selv

Av Stephanie J. Burns og Darcie Jensen

Når vi blir personlig omvendt, kan vi dele evangeliet med andre ved måten vi lever på.

20 Seniorsmisjonærer: Tar imot profetens kall

Av Kendra Crandall Williamson

Å overvinne hindringer for misjonærtjeneste krever tro, men bringer store belønninger.

30 Hvordan Kristi disipler lever i en tid med krig og vold

Av David Brent Marsh

Mormons bok lærer oss at trofaste disipler kan ha håp i vanskelige tider.

35 Innhøstingen vil komme

Av Michael R. Morris

Når vi er lydige, er det sikkert at Guds velsignelser vil komme.

AVDELINGER

- 8 Notatbok for aprilkonferansen**
- 9 Til styrke for ungdom: Bruk handlefriheten klokt**
- 10 Vi taler om Kristus: Å elske mine fiender**
Navn ønskes ikke oppgitt
- 26 Vårt hjem, vår familie: Velsignelsene av å fokusere på templet**
Av Joshua J. Perkey
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Hva er jeg verdt?**
Av Adam C. Olson



- 42 De talte til oss:
Dere er verdens lys**
Av Adrián Ochoa



Se om du kan finne
Liahonaen som
er gjemt i dette
nummeret.
Tips: Den er
med i "Primær".

- 46 Rett på sak**
- 48 Hold livet i balanse**
Av eldste M. Russell Ballard
*Disse åtte prinsippene vil
hjelp deg å holde balanse
i en ubalansert verden.*
- 51 Plakat: Bruk tiden klokt**
- 52 Til styrke for ungdom:
Handlefrihet og ansvarlighet**
Av eldste Shayne M. Bowen
- 54 Velsignet ved eksempel**
Av eldste O. Vincent Haleck
*Å være et godt eksempel kan
få vidtrekkende følger.*
- 57 Den mektigste hær**
Av H. Daniel Wolke Canales
*Jeg visste at jeg ønsket å tjeneste-
gjøre, men skulle jeg gjøre det
i Hæren eller i Guds hær?*
- 58 Vår spalte**



- 59 Lær å lese**
Av eldste Larry R. Lawrence
*Å lære å lese hjalp meg å
finne evangeliet.*
- 60 Misjonærvenn**
Av Jane McBride Choate
*Kan det å dele evangeliet med
andre virkelig være så enkelt
som å invitere en venn til
Primær?*
- 62 Vår side**
- 63 Nedtelling til
generalkonferansen**
*Bruk denne aktiviteten til å
forberede deg til konferansen.*
- 64 Bring Primær hjem: De ti
bud lærer meg å elske Gud
og hans barn**
- 66 Hei! Jeg er Timofei fra
Kiev, Ukraina**
Av Chad E. Phares
*Timofei inviterte tre venner
til templets åpent hus.*
- 68 Historier om Jesus:
Jesus besøker nephittene**
Av Diane L. Mangum
- 70 For små barn**
- 81 Papirfigurer som forestiller
personer i Mormons bok**

SEPTEMBER 2012 ÅRG. 76 NR. 9
LIAHONA 10489 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Craig A. Cardon, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Ode Kirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20
E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, hollandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2012 Vol. 76 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org



FOR VOKSNE

Les inspirerende historier om seniormisjonærer som overviner hindringer for å tjene (se side 20). Se bilder og vitnesbyrd fra flere seniormisjonærer på forskjellige steder på liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

På side 52 finner du den første i en serie artikler om normer i det nye heftet *Til styrke for ungdom*. Finn mer innhold om alle normene på youth.lds.org.

FOR BARN

Prøv aktiviteten "Nedteiling til general-konferansen" på side 63, og finn andre konferanseaktiviteter på lds.org/general-conference/children.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arbeid, 35

Balanse, 48, 51

Besøkende lærerinner, 4

Bud, 64

Bønn, 48, 58

Død, 26, 30, 38

Egenverd, 80

Eksempel, 42, 54

Familie, 26, 40, 66

Fred, 38

Generalkonferanse, 8, 41, 63

Handlefrihet, 9, 51, 52

Jesus Kristus, 68

Kjærlighet, 10

Lese- og skriveferdighet, 59

Lydighet, 30, 35, 64

Misjonærarbeid, 4, 12, 16, 20, 39, 40, 41, 42, 46, 57, 60

Mormons bok, 30, 68, 81

Motgang, 30

Normer, 40

Omvendelse, 26, 54, 59

Omvendelse, 30

Oppstandelsen, 68

Pakter, 12

Primær, 70

Selvhjulpelighet, 35

Tempelarbeid, 26

Tempelkleddninger, 47

Tilgivelse, 10

Tjeneste, 7, 20, 44

Tro, 12, 20

Velsignelser, 35

Vitnesbyrd, 47

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det
første presidentskap



Å formidle evangeliet

FRA HJERTE TIL HJERTE

Gud vil plassere forberedte mennesker foran hans forberedte tjenere som ønsker å dele evangeliet med andre. Dette har du selv opplevd. Hvor ofte det skjer avhenger av hvor forberedt ditt sinn og ditt hjerte er.

Jeg har en venn som hver dag ber om å møte en som er forberedt til å motta evangeliet. Han har med seg Mormons bok. Kvelden før en kort reise bestemte han seg for ikke å ta med seg boken, men i stedet ta med seg utdelingskort. Men mens han gjorde seg klar til å dra, fikk han en åndelig tilskyndelse: “Ta med deg en Mormons bok.” Han la en i vesken.

Da en kvinne han kjente satt ved siden av ham på reisen, tenkte han: “Er det henne?” Hun reiste også sammen med ham hjemover. Han tenkte: “Hvordan kan jeg komme inn på evangeliet?”

I stedet sa hun til ham: “Du betaler tiende til kirken din, ikke sant?” Han sa at han gjorde det. Hun sa at hun burde betale tiende til sin kirke, men at hun ikke gjorde det. Og så spurte hun: “Kan du fortelle meg om Mormons bok?”

Han forklarte at boken er hellig skrift, et annet vitne om Jesus Kristus, oversatt av profeten Joseph Smith. Hun virket interessert, så han stakk hånden ned i sekken sin og sa: “Jeg ble tilskyndet til å ta med meg denne boken. Jeg tror den er til deg.”

Hun begynte å lese i den. Da de skiltes, sa hun: “Du og jeg må ha flere samtaler om dette.”

Det min venn ikke kunne vite – men som Gud visste – var at hun søkte en kirke. Gud visste at hun hadde lagt merke til min venn og lurte på hva det var ved hans kirke som gjorde ham så lykkelig. Gud visste at hun ville stille spørsmål om Mormons bok og at hun ville være villig til å bli undervist av misjonærene. Hun var rede. Det var også min venn. Du og jeg kan også være rede.

Den forberedelsen vi trenger, er i vårt sinn og vårt hjerte. Kvinnen hadde hørt og husket ord om Mormons bok, Herrens gjenopprettede kirke og budet om å betale tiende til Gud. Og hun hadde følt begynnelsen av sannhetsvitnet i sitt hjerte.

Herren har sagt at han vil åpenbare sannheten til vårt sinn og vårt hjerte ved Den hellige ånd (se L&p 8:2). De fleste av dem du møter, har hatt begynnelsen av denne forberedelsen. De har hørt eller lest om Gud og hans ord. Hvis deres hjerter er myke nok, har de følt, om aldri så svakt, en bekræftelse av sannheten.

Kvinnen var forberedt. Det samme var min venn, den siste-dagers-hellige som hadde studert Mormons bok. Han hadde følt et vitne om at den er sann, og han gjenkjente Åndens veiledning om å ta med seg et eksemplar.



Han var forberedt i sitt sinn og i sitt hjerte.

Gud forbereder folk til å motta ditt vitnesbyrd om gjengitt sannhet. Han krever din tro og deretter din handling ved at du fryktløst deler det som har blitt så verdifullt for deg og dine nærmeste.

Forbered deg på å dele ved hver dag å fylle ditt sinn med evangeliets sannheter. Når du holder budene og dine pakter, vil du føle Åndens vitnesbyrd og mer av Frelserens kjærlighet til deg og dem du møter.

Hvis du gjør din del, vil du i stadig større grad få den gode opplevelsen av å møte mennesker som er forberedt på å høre ditt vitnesbyrd om sannheten – utsendt fra hjerte til hjerte, ditt til deres. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Vurder å lese budskapet sammen med familien og diskutere nest siste avsnitt, der president Eyring drøfter måter å styrke vårt vitnesbyrd på. Snakk med familien om viktigheten av å bære vitnesbyrd når vi deler evangeliet med andre. Barn i familien kan finne det nyttig å rollespille hvordan de kan bære vitnesbyrd for venner.

UNGDOM

Vit hva du skal si

Hvis du føler at du ikke vet nok om evangeliet til å dele det med andre, kan du finne trøst i disse løftene i Skriftene:

“Oppløft deres røst til dette folk, tal de tanker som jeg skal legge i deres hjerter, og dere skal ikke bli gjort til skamme for menneskene,

for det skal bli gitt dere i samme stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si” (L&p 100:5-6).

“Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere” (Johannes 14:26).

Dette er store løfter, men for å oppnå dem, må vi gjøre vår del. I dette budskapet lærte president Eyring oss: “Forbered deg på å dele [evangeliet] ved hver dag å fylle ditt sinn med evangeliets sannheter.” Hva kan du gjøre for å fylle ditt sinn med evangeliets sannheter?



BARN

Forbered deg til å dele

President Eyring sier at en viktig måte å forberede seg til å dele evangeliet med andre på er å fylle vårt sinn med evangeliets sannheter, slik som barna nedenfor.

Se på bildene i den nederste raden, og finn noe som er forskjellig fra bildet ovenfor det.



Hva er noe av det du kan gjøre for å forberede deg til å dele?



Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker; slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Spesielle behov og tjeneste som blir utført

“Det finnes alltid noen med behov,” sa president Thomas S. Monson, “og enhver av oss kan gjøre noe for å hjelpe noen. ... Med mindre vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, er det liten mening med vårt eget liv.”¹

Som besøkende lærerinner kan vi oppriktig lære å kjenne og elske hver søster vi besøker. Tjeneste for dem vi besøker vil komme naturlig av vår kjærlighet til dem (se Johannes 13:34-35).

Hvordan kan vi kjenne de åndelige og timelige behovene til våre søstre slik at vi kan yte tjeneste når det trengs? Som besøkende lærerinner er vi berettiget til å motta inspirasjon når vi ber angående dem vi besøker.

Å ha regelmessig kontakt med våre søstre er også viktig. Personlige besøk, telefonsamtaler, et brev til oppmuntring, en e-post, å sitte sammen med henne, en oppriktig kompliment, å ta kontakt med henne i kirken, å hjelpe henne ved sykdom eller nød og andre tjenestegjeringer hjelper alle oss å våke over og styrke hverandre.²

Besøkende lærerinner blir bedt om å rapportere om søstrenes velbefinnende, eventuelle spesielle behov og hvilken tjeneste de utfører for dem. Slike rapporter og vår tjeneste for våre søstre hjelper oss å vise vårt disippelskap.³



Fra Skriftene

Johannes 10:14-16; 3 Nephi 17:7, 9; Moroni 6:3-4

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 85.
2. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.5.1.
3. Se *Håndbok 2*, 9.5.4.
4. Mary Ellen Smoot, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 117.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 82.

Hva kan jeg gjøre?

1. Jeg søker personlig inspirasjon for å kunne vite hvordan jeg skal håndtere de åndelige og timelige behovene til hver enkelt søster jeg har fått ansvar for å våke over.
2. Hvordan vet søstrene jeg våker over, at jeg bryr meg om dem og deres familier?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Å tjene hverandre har alltid vært det sentrale i besøkende læreriners virksomhet. Gjennom kontinuerlig tjeneste viser vi vennlighet og vennskap som rekker lengre enn månedlige besøk. Det er vår omsorg som teller.

“Jeg vil innstendig be våre søstre om å slutte å tenke på en telefonsamtale eller et kvartalsvis eller månedlig besøk,” sa Mary Ellen Smoot, Hjelpeforeningens 13. generalpresident. Hun ba oss isteden om å “konsentrere [oss] om å gi næring til sarte sjeler”.⁴

President Spencer W. Kimball (1895-1985) sa: “Det er nødvendig at vi tjener hverandre i riket.” Men han erkjente at ikke all tjeneste behøver å være heroisk. “Svært ofte består vår tjeneste i enkel oppmuntring eller i at vi gir ... hjelp med praktiske oppgaver,” sa han, “men hvilke herlige konsekvenser kan ikke ... små, men veloverveide handlinger føre til!”⁵

Notatbok for aprilkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2012, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Mitt første kall i Kirken

Jeg deltok sammen med min familie i den gren av Kirken som fantes i Frankfurt i Tyskland. Vi var velsignet med mange flotte mennesker i vår lille gren. En av dem var vår grenspresident, bror Landschulz ...

En søndag spurte president Landschulz om han kunne snakke med meg ...

[Han] inviterte meg inn på et lite klasserom – møtehuset vårt hadde ikke kontor til grenspresidenten – og der kalte han meg som diakonenes quorumpresident.

“Dette er en viktig stilling,” sa han, og så tok han seg god tid til å forklare hvorfor. Han forklarte hva han og Herren forventet av meg og hvordan jeg kunne få hjelp.

Jeg husker ikke stort av det han sa, men jeg husker hva jeg følte. En hellig, guddommelig Ånd fylte mitt hjerte mens han snakket. Jeg kunne føle at dette var Frelserens kirke. Og jeg følte at kallet han hadde gitt meg, var inspirert av Den hellige ånd. Jeg husker at jeg gikk ut av det lille klasserommet og følte meg ganske mye høyere enn før ...

... Jeg følte meg beæret, og jeg ønsket å tjene etter beste evne og ikke skuffe hverken min grenspresident eller Herren.

Jeg forstår nå at grenspresidenten bare kunne ha handlet på ren rutine da han kalte meg til denne stillingen. Han kunne ganske enkelt ha fortalt meg i gangen eller under et prestedømsmøte at jeg var den nye diakonenes quorumpresident.

I stedet tilbragte han tid sammen med meg og hjalp meg å forstå ikke bare *hva* mitt oppdrag var, men ikke minst *hvorfor* ...

... Det er et eksempel for meg på den motiverende kraften i prestedømsledelse som vekker ånden og inspirerer til handling.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Hvorfor i prestedømsstjeneste”, *Liahona*, mai 2012, 58.

Spørsmål til ettertanke:

- Hvordan kan det styrke deg og dem du tjener, at du tar imot kall i Kirken?
- Hva kan du gjøre for å forberede deg til å ta imot kall i Kirken, selv om du har det travelt?

Vurder å skrive ned dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: Veiledning til Skriftene, “Kall, Kalle, Kalt av Gud”, scriptures.lds.org; Henry B. Eyring, “Vær på høyde med ditt kall”, *Liahona*, nov. 2002, 75-78.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, gå inn på conference.lds.org.



BRUK HANDLEFRIHETEN KLOKT

En av de viktigste sannheter vi kan lære i ungdommen, er at sann frihet og varig lykke kommer av å bruke vår handlefrihet til å holde Guds bud.¹ På side 52-53 i dette nummeret understreker eldste Shayne M. Bowen i De sytti dette prinsippet.

“Du har potensial til å motta alt som Faderen har. Valget er ditt,” sier han til ungdom.

I en verden fylt med ondskap og fare, spiller foreldre en avgjørende rolle i å forberede sine barn til å gjøre riktige valg og til å overvinne fristelse. Faktisk har Herren befalt foreldre “å oppdra [sine] barn i lys og sannhet” (L&p 93:40).

Kirken har gitt foreldre ressurser til å hjelpe sine barn å lære og etterleve denne normen. Følgende forslag kan være nyttige.

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Les sammen med tenåringen din kapitlet om handlefrihet og ansvarlighet i *Til styrke for ungdom*. Dette vil gi deg en mulighet til å snakke om normen og svare på eventuelle spørsmål som din sønn eller datter kan ha.
- Les eldste Bowens artikkel i ungdomssidene i dette nummeret. Vurder å bruke historien om å fôre den rette ulven for å hjelpe tenåringen å forstå viktigheten av å ta gode beslutninger.
- Gå til youth.lds.org, klikk på “For the Strength of Youth” under “Youth Menu”, og klikk så på “Agency and

Accountability”. Der vil du finne skriftstedhenvisninger, videoer, spørsmål og svar og artikler.

- Vurder å holde en familiens hjemmeaften eller familieandakt om viktigheten av å være modige og stå for det vi tror på.²

Forslag til hvordan man underviser barn

- Denne månedens “Bring Primær hjem” handler om å velge å holde budene (se side 64-65 i dette nummeret). Les historien som familie, og be barnet om å holde oversikt over antall avgjørelser som blir tatt i historien. Forklar at vår himmelske Fader gir oss muligheter til å ta avgjørelser, slik at vi kan lære og vokse. Fortell om noe av det du har lært av å ta avgjørelser.
- Gjennomfør VDR-aktiviteten i “Bring Primær hjem”. Snakk så om konsekvensene av å ta gode avgjørelser. Bær ditt vitnesbyrd om velsignelsene du har mottatt fordi du har tatt gode avgjørelser.
- For flere ideer til å undervise om handlefrihet og ansvarlighet, se januar-delen av *Utkast til samlingsstunder 2012* (På Internett palds.org/service/serving-in-the-church/primary/sharing-time-2012). ■

NOTER

1. Se *Til styrke for ungdom* (2011), 3.
2. Se Thomas S. Monson, “Våg å stå alene”, *Liahona*, nov. 2011, 60.

SKRIFTSTEDER OM HANDLEFRIHET

5 Mosebok 11:26-28;
30:15-20

Josva 24:14-15

2 Nephi 2

Helaman 14:30-31

Moroni 7:15-19

Lære og pakter 58:26-28; 101:78

Moses 4:3-4



EN INDRER HELBREDELSE

“De fleste av oss har ikke nådd [et Kristus-lignende] stadium av medfølelse og kjærlighet og tilgivelse. Det er ikke lett. Det krever en selvdisciplin som er nesten større enn vi er i stand til. Men hvis vi prøver, lærer vi at det finnes en ressurs for helbredelse, at det finnes en mektig kraft til helbredelse i Kristus, og at hvis vi skal være hans sanne tjenere, må vi ikke bare utøve denne helbredende kraft på vegne av andre, men kanskje først og fremst på oss selv.”

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), “The Healing Power of Christ”, *Ensign*, nov. 1988, 59.

Å elske mine fiender

Navn ønskes ikke oppgitt

Jeg visste om Herrens befaling om å elske andre, inkludert våre fiender, men da jeg så på soldaten, elsket jeg ham ikke.

Jeg vokste opp i et okkupert land. Okkupasjonsmaktens soldater behandlet ikke folket mitt bra. Mange i byen min ble arrestert, banket opp, skutt eller til og med drept av soldater, uten noen åpenbar årsak. En dag da jeg var 16, kom soldatene til universitetet mitt og skjød en av studentene i hodet. I to timer ville de ikke tillate at han ble fraktet til sykehuset. Den dagen utviklet jeg hat til disse soldatene. Jeg kunne ikke tilgi dem for den smerte de forårsaket mitt folk, og kunne ikke glemme synet av denne studenten.

Da jeg sluttet meg til Kirken i en alder av 25, var det vanskelig å gå i kirken fordi sjekkpunkter, portforbud og andre reiserestriksjoner ble pålagt oss. Jeg måtte risikere livet for å snike meg ut så jeg kunne ta nadverden og være sammen med andre siste-dagers-hellige. Det var vanskelig å være eneste medlem av Kirken i familien min og i byen min. Jeg ønsket å være sammen med medlemmer av Kirken, men jeg ble

hindret av soldatene nesten hver uke.

En sabbat da jeg prøvde å krysse sjekkpunktet, fortalte soldaten meg at jeg ikke fikk lov til å reise ut og forlangte at jeg dro hjem. Jeg så på soldaten og husket Frelserens ord: “Elsk deres fiender” (se Matteus 5:43-44).

Jeg innså da at jeg ikke *elsket* den soldaten. Det hatet jeg følte som tenåringsring, hadde forsvunnet etter at jeg sluttet meg til Kirken, men jeg elsket ikke mine fiender. Frelseren Jesus Kristus ga oss dette budet, men mitt hjerte kunne ikke elske disse okkupasjons-soldatene. Dette plaget meg i flere dager, spesielt siden jeg forberedte meg til å reise til templet på den tiden.

En dag kom jeg over følgende skriftsted: “Be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus” (Moroni 7:48). Jeg følte at Mormon talte til meg personlig og viste meg hvordan jeg skulle elske.



Jeg bestemte meg for å be min himmelske Fader om hjelp. Jeg fastet og ba om hjelp til å elske mine fiender. I flere dager følte jeg ingen forandring, men uten at jeg var klar over det forandret vår himmelske Fader gradvis mitt hjerte. Cirka et år senere, da jeg prøvde å passere gjennom et av sjekkpunktene, fortalte soldaten meg at jeg ikke fikk slippe inn. Denne gangen følte jeg det annerledes. Da jeg så inn i øynene til denne soldaten, følte jeg en overveldende kjærlighet til ham. Jeg følte hvor høyt vår himmelske Fader elsket ham, og jeg så ham som et barn av Gud.

Jeg vet nå, i likhet med Nephi, at Herren ikke gir noe bud uten at han bereder en vei for oss så vi kan utføre det han befaler oss (se 1 Nephi 3:7). Da Kristus befalte oss å elske våre fiender, visste han at det var mulig med hans hjelp. Han kan lære oss å elske andre hvis vi bare stoler på ham og lærer av hans gode eksempler. ■

“Som alltid er Kristus vårt forbilde. I hans læresetninger som i hans liv, viste han oss veien. Han tilga de ugudelige, de vulgære og de som forsøkte å såre og skade ham” (Dieter F. Uchtdorf, “De barmhjertige skal finne barmhjertighet”, Liahona, mai 2012, 76).

HVORDAN LÆRER VI Å TILGI ANDRE?

President George Albert Smith (1870-1951) bidrar til å besvare dette spørsmålet i kapittel 23 i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith* (2011):

- “Før vi kan tre inn i vår Faders herlighet og nyte de velsignelser vi håper å motta ved vår trofasthet, vil vi måtte være tålmodige og tilgi dem som gjør urett mot oss, og renske vårt hjerte for enhver følelse av hat mot dem.”
- “Når vi tar del i Herrens nadverd, ... la oss renske ut av vårt hjerte alle uvennlige følelser overfor hverandre og overfor våre brødre og søstre som ikke tilhører vår tro.”
- “Måtte Mesterens ånd bo i oss, slik at vi kan tilgi alle mennesker slik han har befalt, og tilgi ikke bare med våre lepper men fra dypet av vårt hjerte, enhver urett som måtte være begått mot oss.”

Hvem trenger du å tilgi? Overvei ved hjelp av bønn et passende tidspunkt og sted for å snakke med vedkommende og uttrykke din kjærlighet og tilgivelse.



Av eldste D. Todd
Christofferson

i De tolv
apostlers quorum



UTVIKLE TRO PÅ Kristus

*Det er mye vi kan gjøre for å påvirke og utvide den
begavelse av tro vi mottar gjennom Den hellige ånd.*

Apostelen Paulus gir kanskje den mest kjente definisjon av tro: “Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser” (Hebreeerne 11:1). Alma tilføyer at det vi håper på, men ikke ser, “er sant” (Alma 32:21).

Tro på Jesus Kristus er overbevisning og forsikring om (1) hans status som Guds enbårne Sønn, (2) hans altomfattende forsoning og (3) hans bokstavelige oppstandelse – og alt som disse fundamentale realitetene innebærer for oss.

Paulus innlemmer tro i sin liste over åndelige gaver (se 1 Korinterbrev 12:9). Troen kommer i sannhet ved Ånden, men Bible Dictionary sier: “Selv om tro er en gave, må den fremelskes og søkes inntil den vokser fra et lite frø til et stort tre.” Det er mye vi kan gjøre for å påvirke og utvide den begavelse av tro vi mottar gjennom Den hellige ånd.

Tro kommer ved å høre Guds ord

De første antydninger til tro på Jesus Kristus kommer ved å høre Guds ord –

Jesu Kristi evangelium. Når denne undervisningen gis og mottas ved Den hellige ånd, “sannhetens Ånd” (se L&P 50:17-22), blir et frø av tro på Kristus plantet. Paulus forkynte dette for romerne da han forklarte at alle kan få troens gave: “Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører” (Romerne 10:17). Med andre ord kommer troen ved å høre det budskap som er Kristi ord eller evangelium.

Når han beskriver englers betjening, forteller Mormon oss at det alltid har vært et mønster at troen kommer av å høre evangeliet:

“Og deres [englenes] kall og gjerning består i å kalle mennesker til omvendelse og til å oppfylle og utføre arbeidet med Faderens pakter som han har inngått med menneskenes barn for å berede veien blant menneskenes barn ved å forkynne Kristi ord til Herrens utvalgte redskaper, så de kan bære vitnesbyrd om ham.

Og ved å gjøre dette bereder Gud Herren veien så resten av menneskeheten kan få tro på Kristus, så Den Hellige Ånd kan få plass i

Troen kommer i sannhet ved Ånden, men Bible Dictionary sier: "Selv om tro er en gave, må den fremelskes og søkes inntil den vokser fra et lite frø til et stort tre."



deres hjerter ifølge sin kraft. Og på denne måten oppfyller Faderen de pakter som han har inngått med menneskenes barn" (Moroni 7:31-32).

Misjonærer er befalt å "bære vitnesbyrd om ham", og blir kalt, beskikket og bemyndiget i henhold til apostoliske nøkler og myndighet. De regnes derfor blant "Herrens utvalgte redskaper". Med andre ord, som Herrens bemyndigede budbringere, vil de, ved å undervise og bære vitnesbyrd ved Den hellige ånds kraft, introdusere tro på Kristus for de sjeler som hører dem.

Det ord vi erklærer, det ord som frembringer tro på Kristus, er Jesu Kristi evangelium, eller gode nyheter. Enkelt sagt er den gode nyheten at døden ikke er slutten på vår eksistens og at vår adskillelse fra Gud er midlertidig. Vi har en Frelser, Jesus Kristus, den guddommelige Guds Sønn, som ved sin forsoning har overvunnet døden og helvete, slik at alle skal gjenoppstå, og alle som vil omvende seg og bli døpt i hans navn, kan få plass i Guds himmelske rike for evig.

Tro kommer ved omvendelse

Omvendelse spiller en fremtredende rolle i å utvikle tro på Kristus. Å motta Kristi ord genererer den tro som er nødvendig for omvendelse, og omvendelse i sin tur nærer en voksende tro. Mormon erklærer: "Og Kristus har sagt: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli

døpt i mitt navn og ha tro på meg, så dere kan bli frelst" (Moroni 7:34).

For eksempel vil en klok misjonær rådføre seg med og be sammen med sin ledsager, og søke inspirasjon om den omvendelseskurs som hver undersøker skulle følge. Misjonærene vil planlegge sin undervisning deretter. De vil med bønnens hjelp avgjøre hva slags invitasjon eller oppfordringer de skal gi for hver kontakt med undersøkeren. De vil bygge sine leksjoner rundt oppfordringen ved å identifisere læresetninger som undersøkeren må forstå for å ta imot oppfordringen.

Misjonærene vil avgjøre hvordan de skal fremlegge disse læresetningene for å oppnå størst mulig klarhet og overbevisning for vedkommende. De vil planlegge metoder og midler for å utnytte alle tilgjengelige ressurser, inkludert bistand fra medlemmer, for å hjelpe undersøkeren å holde sin forpliktelse til å handle i samsvar med det aktuelle prinsippet eller budet. Denne typen undervisning og vitnesbyrd fra misjonærer er hvordan vi leder en undersøker gjennom omvendelsesprosessen.

Tro kommer gjennom pakter

Et annet viktig element ved omvendelse er dåp ved nedsenkning, der vi begynner å påta oss Kristi navn. Mange skriftsteder omtaler "dåp til omvendelse" eller "omvendelsens dåp" (se Apostlenes gjerninger 19:4;

Alma 5:62; 7:14; Moroni 8:11; L&p 35:5-6). Disse ordene understreker læren om at dåpen i vann er det siste eller høyeste trinnet i omvendelsesprosessen. Å gi avkall på synd, kombinert med vår pakt om lydighet, fullender vår omvendelse. Omvendelsen er og blir uferdig uten denne pakten. Med den er vi kvalifisert for syndsforlatelse ved Jesu Kristi nåde gjennom Åndens dåp (se 2 Nephi 31:17). Videre gjelder dåpspakten både fremover og bakover i tid. Hver gang vi virkelig omvender oss, blir denne pakten fornyet, og kvalifiserer oss igjen for syndenes forlatelse.

Hva har disse ordinansene og deres tilhørende pakter med utvikling av tro å gjøre? Tro på Kristus er en avgjørende forutsetning for inngåelse av guddommelige pakter, men pakter styrker også troen på en måte som ellers ikke kan oppnås. Ved pakt lar himmelens store Gud seg selv være bundet til hver enkelt av oss (se L&p 82:10). Så lenge vi overholder våre pakter med ham, er han forpliktet til å gi oss en plass i sitt rike, og med de høyere pakter, opphøyelse i det riket. Han er en Gud som har all makt og som ikke kan lyve. Dermed kan vi ha ubegrenset tro på at han vil oppfylle sine løfter til oss. Ved våre pakter med Gud kan vi nyte en tro på Kristus som er sterk nok til å bringe oss gjennom enhver utfordring eller prøvelse, vel vitende om at vår frelse til syvende og sist er sikret.

Tro kan styrkes

Det jeg har sagt om å utvikle tro på Kristus blant dem som blir undervist av misjonærene, gjelder oss alle. Vår tro på Kristus blir født av Ånden når vi hører Guds ord forkynt av dem som er hans bemyndigede tjenere, både levende og døde. Når vi bygger på denne grunnvoll, blir vår tro styrket ved troens bønner som har blitt en del av vårt daglige liv – og noen ganger en del av vårt liv time for time.

Å fortsette å nyte Kristi ord i Mormons bok og andre skrifter legger til og utdyper den tro som hadde sin opprinnelse i ordet. Omvendelse forankret i tro gir ytterligere næring til vår tro når vår lydighet fullkommengjøres. Omvendelse blåser nytt liv i vår egen dåp i vann og av

Ånden, og frembringer forlatelse for våre synder som er begått ikke bare før dåpen, men også etter dåpen. Kristuslignende tjeneste for vår neste er en avgjørende del av pakten som nærer troen på Kristus. Med tiden ser vi at de velsignelser som loves for lydighet mot Gud, faktisk blir realisert i vårt liv og at vår tro blir bekreftet og styrket.

Tro er også et kraftens prinsipp

Det jeg har beskrevet så langt, er et nivå av tro som består av åndelige forsikringer og som frembringer gode gjerninger, ikke minst lydighet mot evangeliets prinsipper og bud. Dette er en sann tro på Kristus og det nivået som vår undervisning av undersøkere skulle rette seg mot.

Det finnes imidlertid et nivå av tro som ikke bare styrer vår adferd, men også gjør oss i stand til å forandre på ting og få ting til å skje som ellers ikke ville skjedd. Jeg snakker om tro, ikke bare som et handlingsprinsipp, men også som et kraftens prinsipp. Paulus uttalte at dette var den slags tro som gjorde at profeter “seiret ... over kongeriker, håndhevet rettferdighet, fikk løfter oppfylt, stoppet gapet på løver, slokket ildens kraft, slapp unna sverdets egg, fikk styrke etter sykdom, ble veldige i krig, fikk fienders hærer til å vike [og] kvinner fikk sine døde igjen ved oppstandelse” (Hebreerne 11:33-35). Dette er store ting – men på en måte ikke større enn å overvinne en sterk avhengighet eller et annet tilsvarende hinder for omvendelse og dåp.

Nøkkelen til å oppnå kraft gjennom tro er å lære, spørre og handle i overensstemmelse med Guds vilje. “Kristus har sagt: Hvis dere har tro på meg, skal dere ha kraft til å gjøre alt jeg anser for nødvendig” (Moroni 7:33).

Han advarer imidlertid: “Hvis dere ber om noe som ikke er tjenlig for dere, skal det bli dere til fordømmelse” (L&p 88:65).

Din egen tro på Kristus vil utvikle seg fantastisk hvis du dag for dag søker å kjenne og utføre Guds vilje. Tro, som allerede er et handlingsprinsipp i deg, vil da også bli et kraftens prinsipp. ■

Fra en tale som ble holdt på et seminar for nye misjonspresidenter i Provo, Utah, 23. juni 2011.

Å dele evangeliet med andre

VED Å DELE AV DEG SELV

Den beste måten å forkynne evangeliet på er å etterleve det.

Av Stephanie J. Burns og Darcie Jensen

For noen av oss faller det seg naturlig å dele evangeliet med andre. Men for mange av oss er det ikke så lett. Faktisk kan vi til og med være redde for å åpne oss for venner, familie eller naboer for å snakke om evangeliet, selv om vi vet hvor viktig det er å gjøre det.

Noen ganger når vi tenker på misjonærarbeid, fokuserer vi dessuten for mye på metoden, aktiviteten eller utfallet, istedenfor å fokusere på å hjelpe den enkelte. Problemet er at enhver innsats som mister den enkelte av syne, kan få den til å bli krampaktig og uoppriktig.

Det finnes kanskje en bedre måte.

Denne måten er å bli mer omvendt til evangeliet – som enkeltpersoner – og å la vårt livs eksempel og vår vennlige samtale åpne veien. Jo mer omvendt vi blir, jo mer komfortable er vi med vår religion, og vi begynner å føle et voksende ønske om at andre må få nytte evangeliets velsignelser. Når det skjer, blir det mer naturlig å dele evangeliet med andre.

Faktisk er vi kanskje ikke engang klar over at vi deler evangeliet. Når vi øker nivået av vårt trofaste disippelskap, vil effekten det har på våre handlinger, vår tale og til og med våre ansiktsuttrykk, være vanskelig å ignorere. “Deres gode gjerninger vil være lette for andre å se,” forklarer eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum. “Herrens lys kan stråle fra



deres øyne. Med en slik utstråling bør dere være forberedt på spørsmål.”¹

Levende vitnesbyrd

Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet forklarer: “Frelseren har vist veien. Han er det fullkomne eksempel, og han befaler oss å bli som han er (se 3 Nephi 27:27).”² Etter hvert som medlemmer lærer om Kristus og søker å innlemme hans egenskaper i sitt eget liv gjennom kraften i hans forsoning, blir de mer lik Kristus og dermed bedre i stand til å lede andre til ham.³

En ny konvertitt fra Washington, USA sier at



å tilbringe tid sammen med medlemmer var alt som skulle til for at hun skulle bli interessert i evangeliet. “Den lykke de bragte med seg og det jeg følte sammen med dem, var ubestridelig,” sier hun. “De preket ikke for meg om Gud. Det var rett og slett i deres vesen – deres livsstil, deres valg, deres handlinger og reaksjoner. Når jeg så på dem, sa jeg til meg selv: ‘Det er slik jeg ønsker å leve. Det er der jeg ønsker å være i livet.’”

Når vi blir mer komfortable med evangeliets innflytelse i vårt liv, blir det lettere å snakke om denne innflytelsen både fordi vi har ting å snakke om og fordi vi kan fortelle hva dette budskapet har gjort for oss.

Miriam Criscuolo fra Italia oppdaget at selv etter å ha etablert et meningsfullt vennskap med en nabo, visste hun

fortsatt ikke hvordan hun skulle snakke om evangeliet. “Vi tilbragte mye tid sammen, men motet til å snakke med min nye venn om evangeliet, selv om jeg visste at det var min plikt, kom ikke” forteller hun.

Men da de på en naturlig måte kom inn på evangeliet, begynte ting å skje. Miriam husker: “Det var min datter som vekket min venns nysgjerrighet da hun viste et Prosjekt fra Primær. ‘Hva er primær?’ spurte hun. Dette spørsmålet ledet til hundre andre. Jeg fant ut at min venn hadde vært på utkikk etter noe i årevis. Jeg fortalte henne at den tryggheten hun ønsket seg, var å finne i vår kirke.

Hun ble senere medlem av Kirken. Hun var et svar på mine bønner om å finne en måte å gjøre misjonsarbeid på og å vise mine barn hvordan det kan gjøres.”



SI LITT MER

“For mange år siden bodde og arbeidet min familie blant mennesker som for det meste ikke tilhørte vår tro. Når de spurte oss hvordan helgen hadde vært, prøvde vi ... å fortelle om religiøse opplevelser vi hadde hatt som familie i løpet av helgen – for eksempel hva en ungdomstaller hadde sagt om normene i *Til styrke for ungdom* eller hvor rørt vi hadde blitt av ordene til en ung mann som skulle reise på misjon.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Å vente på veien til Damaskus”, *Liahona*, mai 2011, 76.

Å være venner først

I likhet med Miriam kan vi noen ganger føle oss forpliktet til å dele evangeliet med andre, og oppdage at denne pliktfølelsen kan føre til anstrengte, ubehagelige diskusjoner. I tillegg kan følelsen av ansvar overvelde oss og hemme vår evne til effektivt å forklare evangeliets prinsipper.

Det er mer sannsynlig at vi finner vellykkede misjonæranledninger når medlemmene ganske enkelt er gode, sanne venner med andre. Som eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum sa: “Hvis vi snakker åpent om vårt medlemskap i Kirken helt fra begynnelsen av, ... vil venner og bekjente akseptere at dette er en del av oss.”⁴

Å innlemme evangeliet i eksisterende vennskap istedenfor å bygge vennskap på å dele evangeliet, kan øke fremgangen med misjonærarbeidet. Eliana Verges de Lerda, et medlem av Kirken i Argentina, møtte venninnen Anabel da de begge var seks år gamle. Deres vennskap utviklet seg da de gikk på skolen sammen. I løpet av den tiden la Eliana aldri skjul på at hun var medlem av Kirken.

“Jeg følte meg veldig komfortabel med å snakke om evangeliet med Anabel, selv om vi ikke delte samme tro,” sier hun.

Da jentene var 14, gikk Anabel med på å lytte til misjonærene, men hun bestemte seg for ikke å bli døpt.

Eliana ble skuffet, men dette hindret henne ikke i å fortsette deres vennskap, og heller ikke ble det noe hindrer for diskusjoner om evangeliet. Noen år senere inviterte Eliana Anabel med seg til Seminar. Under leksjonen følte Anabel Ånden meget sterkt. Da Eliana forberedte seg til å reise til templet noen dager senere, fortalte Anabel henne: “Jeg lover å bli med deg neste gang.” Anabel ble døpt kort tid senere.



Anabels omvendelse til evangeliet tok ikke dager, det tok flere år. Prosessen var mulig fordi Eliana var hennes venninne først – uavhengig av om Anabel var interessert i å ta imot evangeliet eller ikke.

Lytt med kjærlighet

Vennskap som Eliana og Anabels begynner ofte når folk oppdager at de deler lignende interesser, normer eller andre fellestrekk. Disse vennskapene blir dypere etter hvert som enkeltpersoner deler sine erfaringer, sine følelser og sin kjærlighet. Og kjærlighet er naturligvis en sentral del av det gjengitte evangelium.

Som medlemmer av Kirken kan vi uttrykke Kristus-lignende kjærlighet ved å tilbringe tid sammen med våre venner – gjennom aktiviteter, tjeneste og samtale. Faktisk er mange på jakt etter nettopp en slik venn.

Når han beskriver våre interaksjoner med andre, gir eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum følgende råd: “Enda viktigere enn å snakke er det å lytte. Disse personene er ikke livløse gjenstander skjult bak en dåpsstatistikk. De er Guds barn, våre brødre og søstre, og de trenger det vi har. Vær ekte. Vær åpen og oppriktig. Spør disse vennene hva som betyr mest for *dem*. ... Og lytt så. ...

Jeg kan love at *noe* i det de sier *alltid* vil rette oppmerksomheten mot en sannhet i evangeliet som du kan bære vitnesbyrd om og som du så kan tilby mer av.”⁵

Vi trenger ikke å bombardere våre venner med evangeliet. Vi trenger bare å være gode venner og ikke være redde for å snakke om evangelieprinsipper når mulighetene byr seg. Satan bruker frykt for å forsøke å hindre at medlemmer bærer sitt vitnesbyrd. Denne sterke følelsen kan virke lammende. President Uchtdorf sier: “Enkelte ville heller ha trukket en håndkjerre over prærien enn å nevne tro og religion for sine venner. ... De er bekymret for hvordan de kan bli oppfattet eller hvordan det kan skade deres forhold.” Han fortsetter: “Men slik behøver det ikke være, for vi har et godt budskap å gi, og vi har et gledens budskap.”⁶

Profeten Mormon forkynte: “Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut” (Moroni 8:16). Når vi etterlever evangeliet mer fullstendig, kan vi eliminere frykten ved å erstatte den med kjærlighet – Kristi rene kjærlighet – til våre venner, familie og naboer. Denne kjærligheten vil øke vår naturlige tendens til å dele evangeliet med andre.⁷

Å dele evangeliet med andre på en naturlig måte

Vår himmelske Faders barn trenger det perspektiv som evangeliet tilbyr. For medlemmer som følger evangeliets mønster, står deres liv som et vitnesbyrd om Kristi kjærlighet. Når medlemmer fokuserer på aktivt å bli som Jesus Kristus, bygge meningsfulle vennskap og utvikle nestekjærlighet, blir det å dele evangeliet med andre en naturlig utvekst av hvem de har blitt. Når de arbeider for å fortelle om hvem de er, kan medlemmene finne trøst og veiledning i Frelserens ord til sine disipler: “Jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre” (Lukas 22:32). ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, “Vær et forbilde for de troende”, *Liahona*, nov. 2010, 48.
2. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 115.
3. Se *Forkynn mitt evangelium*, 115.
4. M. Russell Ballard, “Et hjem med evangeliet i sentrum”, *Liahona*, mai 2006, 86.
5. Jeffrey R. Holland, “Vitner for meg”, *Liahona*, juli 2001, 16.
6. Dieter F. Uchtdorf, “Å vente på veien til Damaskus”, *Liahona*, mai 2011, 76.
7. Se Barbara Thompson, “Vær oppmerksom på avstanden”, *Liahona*, nov. 2009, 120.



KRAFTEN I “JEG ER EN MORMONER”

Kampanjen “Jeg er en mormoner”, som ble lansert i 2010, har vært en enkel og effektiv måte for medlemmer av Kirken å dele sine følelser om hva de tror på. Kampanjen har omfattet TV- og

tavleannonser i mange amerikanske byer samt en Internett-komponent. På Mormon.org forteller siste-dagers-hellige personlige historier og svarer på spørsmål som “Er mormoner kristne?” og “Hva tror mormoner om Bibelen?”

Rochelle Tallmadge fra Texas, USA, forteller: “Jeg hadde bedt om misjonærerfaringer, og fikk en telefon fra noen som ønsket å vite om jeg ville være interessert i dette nye Mormon.org-programmet.

Ettersom guttene mine er funksjonshemmede, har mesteparten av

min korrespondanse på nettstedet kommet fra dem som enten er funksjonshemmet eller i familie med noen som er funksjonshemmet. Min mest spennende opplevelse var med Mia. Hun bor i Oslo, Norge, og må sitte i rullestol. Hun søkte på Mormon.org etter noe om funksjonshemninger og kom over videoen vår. Den gjorde virkelig inntrykk på henne. Hun kontaktet misjonærene, vi korresponderte hele sommeren, og hun ble døpt i midten av august. Vi anser det begge som et mirakel at Herren var i stand til sette oss i kontakt med hverandre selv om det var et hav mellom oss.”

TAR IMOT

Seniormisjonærer over hele verden snakker om store belønninger av å overvinne hindringer for å tjene på misjon.



Av Kendra Crandall Williamson

Chanta og Sounthara Luangrath satt i sitt hjem i California, USA, og lurte på hva de skulle gjøre. De hadde forberedt sine fire barn til å reise på misjon, og nå visste de at det var deres tur. Avgjørelsen var større enn de hadde forventet. De ville savne sine barnebarn så veldig! De var også bekymret for noen helseproblemer. Og hva

skulle de gjøre med sitt hjem og sine eiendeler mens de var borte?

Bror og søster Luangraths bekymringer med hensyn til misjon er ikke unike for dem. Faktisk påpekte eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum fire kategorier av hindringer for seniormisjonærarbeid: frykt, familiebekymringer, å finne den rette misjonæranledningen og økonomi.¹

Det krever stor tro å overvinne disse

PROFETENS KALL



“Vi trenger mange, mange flere misjonærektepar. ... Gjør dere tilgjengelige for å reise hjemmefra og utføre misjonærtjeneste på heltid. Få muligheter vil by seg i livet hvor dere kan nyte den gode ånd og tilfredsstillelse som kommer av å utføre heltidstjeneste sammen i Mesterens verk.”

President Thomas S. Monson, “Så møtes vi igjen”, Liahona, nov. 2010, 6.

Chanta og Sounthara Luangrath, som flyttet til California, USA, peker på Laos - landet der de er født og oppvokst og nå virker som misjonærer.

hindringene, en egenskap bror og søster Luangrath viste da de hørte president Thomas S. Monsons oppfordring om flere misjonærer på generalkonferansen i oktober 2010. “Vi følte Ånden så sterkt,” forteller de. “Vi ønsket å følge profeten, så vi leverte vår misjonssøknad.”

Bror og søster Luangrath ble kalt som humanitærmisjonærer i Laos, landet der de ble født, vokste opp og giftet seg. Deres bekymringer ble gradvis borte mens de forberedte seg til å tjene.

Øverst til venstre: Seniormisjonærer som tjener i Salt Lake City, Utah, hjelper flyktninger fra forskjellige land med tilpasning til sine nye hjem, også familien Ntabwoba fra Rwanda som nylig ble beseglet i templet.



Sondra Jones virket blant kvinnene på Marshalløyene (t.v.: sammen med sin mann, Neldon).

Deres familie støttet dem, de løste sine helseproblemer og de gjorde boligen sin klar for utleie. De følte seg trygge ettersom de gjorde det Frelseren befalte: "Gå bort ... Kom så og følg meg!" (Markus 10:21).

Pensjonister kan utføre en misjon på mange måter og på mange steder. Som de følgende historier illustrerer, kan eldre voksne, enten de tjener på hel- eller deltid, som par eller

Martha Marin (helt til høyre) virket på heltid ved arbeidsformidlingskontoret i Puebla, Mexico.



enslige, i sitt eget land eller et fremmed land, trofast overvinne de hindringene som står i deres vei.

Møt frykten

"Frykt for det ukjente eller frykt for at vi ikke har den kunnskap om Skriftene eller de språkferdigheter som trengs, kan være årsak til at vi stiller oss motvillige til å virke. Men Herren har sagt: 'Hvis dere er beredt, skal dere ikke frykte' (1Ep 38:30). Deres liv utgjør forberedelsen. ... Bare reis og vær dere selv."

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum

Frykt kan hindre misjonærarbeid. Noen mennesker frykter at de mangler de nødvendige ferdigheter og kunnskaper til å tjene. Andre bekymrer seg for å bo i et annet område av verden eller arbeide med mennesker de ikke kjenner.

Søster Martha Marin fra Veracruz, Mexico, konfronterte noe av sin frykt da hun virket på heltid på arbeidsformidlingskontoret i Puebla, Mexico. Hun var ikke vant til å bruke datamaskiner, en viktig del av arbeidsformidlingskontoret. Men med hjelp og støtte fra sin ledsager og de andre hun jobbet sammen med, lærte hun seg de nødvendige ferdigheter. "Denne hindringen har blitt til en velsignelse," sier hun. "Jeg vet at jeg ikke er alene i dette arbeidet."

Søster Sondra Jones fra Utah, USA, ble kalt til å tjene på Marshalløyene sammen med ektemannen, Neldon. "Det jeg hadde begitt meg ut på, gjorde meg livredd. Jeg har aldri vært komfortabel med å prøve å forkynne evangeliet," sier hun. Etter først å ha følt at hun ikke hadde noe å bidra med, bestemte hun seg for å fokusere på sine evner og ferdigheter. Hun lærte å elske det marshallesiske folk og tjente dem ved å klippe hår og lære dem å sy.

Etter 18 måneder anslo hun at hun hadde utført cirka 700 hårklipper. Ved ivrig å dele

sine talenter kunne hun tjene og bygge relasjoner med hundrevis av mennesker, inkludert medlemmer av Kirken, undersøkere og andre medlemmer av lokalsamfunnet.

Familiebekymringer

“Hvilken større gave kan besteforeldre gi sine etterkommere enn å si både i gjerning og ord: ‘I denne familien reiser vi på misjon!’”³

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum

Tanken på å forlate barn som har det vanskelig eller barnebarn som vokser, synes utholdelig for mange. Likevel opplever misjonærer at deres tjeneste styrker deres familier på måter de ikke kunne ha forventet.

Raymond og Gwen Petersen fra Wyoming, USA, har vært på misjon fire ganger. Da de reiste på sin andre misjon – til Samoa for annen gang – var det til å begynne med en utfordring for deres barn, som ikke kunne forstå hvorfor deres foreldre måtte reise på *enda en* misjon.

Familien skjønnte raskt hvilke store velsignelser som kom av deres tjeneste. “De hadde alle blomstret!” sier søster Petersen. “Et par som ikke hadde vært i stand til å få barn, ble velsignet med en gutt, et annet opplevde en mirakuløs helbredelse for kreft, et annet med et vanskeligstilt barn så store fremskritt, og andre opplevde sine beste år i sine firmaer.”

Deres harde arbeid har etterlatt et spor av tro gjennom deres slektslinje. “Vi har fire barnebarn på misjon akkurat nå, som forteller oss at vi var deres inspirasjon til å reise,” sier søster Petersen. “Hva kan være mer givende enn det?”

Den rette misjonæranledningen

“Jeg forundres stadig over hvordan Den hellige ånd tilpasser hver misjonærs og hvert ektepars egenskaper og behov til de vidt forskjellige



Raymond og Gwen Petersen utførte to misjoner blant samoanske siste-dagers-hellige.

omstendigheter som misjonærarbeidet medfører over hele verden.”⁴

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum

Seniormisjonærtjeneste er blant annet nødvendig på arbeidskontorer, misjonskontorer, slektshistoriske sentre, templer og besøkssentre. Søkere kan angi hvor de ønsker å tjene, men til syvende og sist kommer kallet fra Herren, gjennom hans

George og Hine Chase virket som humanitærledere på Papua Ny-Guinea.



ENDREDE RETNINGSLINJER FOR SENIORMISJONÆRER

- Misjonærektepar kan velge å virke i 6, 12, 18 eller 23 måneder.
- Bokostnadene for seniorpar vil være begrenset til US \$ 1400 per måned.
- Seniorsmisjonærer kan reise hjem til viktige familiebegivenheter (i opptil 10 dager) for egen regning.

Du finner mer detaljert informasjon på <http://lds.org/church/news/changes-in-senior-missionary-rules>.

profet. Herren vet hva som er den rette misjonæranledningen for hver villig enslig søster eller hvert par.

George og Hine Chase fra New Zealand fant ut at deres misjonskall var akkurat det rette for dem. De ble positivt overrasket da så mange av deres yrkes- og familietalenter hjalp dem å gjøre humanitært arbeid i Papua Ny-Guinea.

Eldste Chase hadde vært snekker og kunne bidra til å vurdere og organisere prosjekter, for eksempel etablering av vannbrønner. Søster Chase hadde jobbet i 18 år innen kontoradministrasjon. "Mine administrasjons- og datakunnskaper var uvurderlige," sier hun. Hun og eldste Chase brukte sine kombinerte evner til å holde arbeidsgrupper for karriereplanlegging, og hjalp lokalbefolkningen å lære ferdigheter som tidsstyring, organisasjon, ledelse, hygiene og kommunikasjon.

Sammen brukte eldste og søster Chase den erfaringen de hadde fått fra sine kall i Kirken og – mest av alt – av å være foreldre. Når

eldste og søster Chase arbeidet med å distribuere skolemateriell og forbedre omsorgen for spedbarn, hjalp deres erfaring som foreldre dem å forstå de vanskelighetene lokale familier og skoler sto overfor.

Økonomi

*"Rådfør dere med deres familie og deres biskop eller grenspresident. Når Herrens tjenere forstår deres jordiske omstendigheter, vil dere kunne få de evige velsignelsene av å utføre en heltidsmisjon."*⁵

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum

Mange par frykter at de ikke har nok penger til å reise på misjon. De tenker på sine levekostnader, medisinske utgifter og boutgifter og lurer på hvordan de skal klare å finansiere det hele. Kirkens ledere er oppmerksomme på disse reelle bekymringene og har gjort endringer i retningslinjene for å lette byrden (se ytterspalten til venstre). Å takle økonomiske bekymringer krever imidlertid tro, nøyte planlegging og litt offer.

Leonard og Vera Chisango fra Zimbabwe opplevde utfordringer selv med effektiv planlegging. De hadde forberedt seg til misjon hele sitt gifte liv, og de visste at deres pensjoner og investeringer kunne livnære dem under deres første misjon ved Johannesburg Syd-Afrika tempel. Men mens de var på misjon inntraff plutselig en voldsom nedtur i økonomien, og deres investeringer ble kraftig redusert.

Med hjelp fra familien ble imidlertid eldste og søster Chisango værende på sin misjon. Velsignelser av dette offeret var oppløftende: Sønnens virksomhet gikk godt, deres datter ble forfremmet på jobben, og barna lærte å arbeide sammen for å støtte sine foreldre.

Mange eldre misjonærer vitner om at velsignelsene av tjenesten langt overgår de

Peter og Kelly Sackley virket ved områdekontoret i Hong Kong.



timelige kostnadene. Eldste Peter Sackley, en kanadisk misjonær som tjenestegjorde sammen med sin hustru, Kelly, ved Hong Kongs områdekontor, oppsummerte manges følelser: "Jeg har gått fra en betalt jobb til en velsignet jobb."

Overvinn hindringer ved å bygge tro

*"Mange ydmyke siste-dagers-hellige frykter at de ikke er kvalifisert for misjonærarbeid. Men til en slik fremtidig misjonær har Herren gitt denne forsikringen: "Tro, håp, kjærlighet og omsorg med øyet fullt og helt vendt mot Guds ære, gjør ham skikket til arbeidet.""*⁶

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum

For å møte de fire hindringene for senior-misjonærtjeneste, foreslo eldste Hales et enkelt middel: "Ha tro, Herren vet hvor det er behov for dere."⁷ Tro overvinner frykt, styrker familiene, hjelper en seniormisjonær å finne den rette anledningen til å tjene og bidrar til å gi økonomisk trygghet.

For mange år siden vokste en slik tro i en ung polsk jente, Stanislaw Habel. Senere i livet hjalp hennes tro henne å motta det gjenitte evangelium og så, som voksen, å tjene som slektshistoriemisjonær i Utah.

Søster Habels tjeneste har lært henne en lite kjent hemmelighet: "Misjoner holder folk yngre." Hun smiler og sier: "Når du glemmer dine hindringer, lærer du å være takknemlig. Du lærer å bli mer Kristus lignende ved å tjene andre, og dette er forberedelse til å bo hos vår himmelske Fader. En misjon kan forandre en pensjonists liv."

Det gjør den virkelig, så vel som livene til dem de ydmykt tjener. ■

Seniormisjonærer tjenestegjør på en rekke forskjellige måter rundt om i verden. Gå inn på liahona.lds.org for å lese flere av deres historier.



Leonard og Vera Chisango virket ved Johannesburg Syd-Afrika tempel (til høyre).



NOTER

1. Se Robert D. Hales, "Misjonærektepar – En tid til å tjene", *Liahona*, juli 2001, 28-31.
2. Robert D. Hales, *Liahona*, juli 2001, 29.
3. Jeffrey R. Holland, "Vi er alle kalt", *Liahona*, nov. 2011, 46.
4. Richard G. Scott, "Nå er tiden inne for en misjon!" *Liahona*, mai 2006, 89.
5. Robert D. Hales, "Misjonærektepar – Velsignelser av offer og tjeneste", *Liahona*, mai 2005, 40.
6. Russell M. Nelson, "Seniormisjonærer og evangeliet", *Liahona*, nov. 2004, 81.
7. Robert D. Hales, *Liahona*, juli 2001, 31.

"Det finnes trolig ingen bedre måte å uttrykke takk til Den allmektige på enn ved å utføre en heltidsmisjon."

Eldste Leonard Chisango, Zimbabwe

Stanislaw Habel hjelper gjester ved Slekthistorisk bibliotek i Salt Lake City, Utah.



VELSIGNELSENE AV Å FOKUSERE PÅ TEMPLET



“Med hensyn til sjelens tilstand mellom døden og oppstandelsen, se, det er blitt kunngjort meg av en engel at alle menneskers ånder så snart de har forlatt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, enten de er gode eller onde, blir tatt hjem til den Gud som ga dem liv.”

Alma 40:11

Det finnes intet større arbeid enn å bygge en evig familie – og dette arbeidet fullbyrdes i Herrens hus.

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Få ting i livet påvirker oss sterkere enn tapet av en av våre nærmeste. Livet til biskop Richard Rodriguez og hans hustru, Ruth, har blitt preget av et slikt tap. Men med øyne å se med og ører å høre med, og gjennom de hellige ordinansene i templet, har de møtt denne utfordringen med tro, noe som har ført dem nærmere Frelseren og gitt dem lykke og fred.

Hvordan takle tap

Richard og Ruth møttes mens han arbeidet i en sementfabrikk i Azogues, en liten by i Andesfjellene ikke langt fra Cuenca, Ecuador. Richard var konvertitt til Kirken, etter å ha blitt medlem sammen med sin mor og bror noen år tidligere. Den gangen var ikke Ruth medlem.

“Da jeg møtte Ruth, jeg kunne ikke forlate henne,” sier han smilende.

De giftet seg i 1996. Bare noen måneder senere døde Ruths far.

“Hans død gjorde meg alvorlig deprimert,” forklarer Ruth. “Du kommer aldri over tapet av en av dine nærmeste. Du føler alltid tapet.”

I 2001 døde Richards mor. Igjen medførte tapet mye sorg. Men i årenes løp hadde Richard modnet i sin kunnskap og sitt vitnesbyrd om evangeliet, og dette ga et betryggende perspektiv.

“På grunn av evangeliet,” sier han, “forsto jeg litt om hvordan min mor hadde det. Jeg delte Alma 40:11 med Ruth og forklarte hva som skjer med ånden når den forlater kroppen. Dette var til stor trøst for oss begge.”

De satte pris på sin handlefrihet

Likevel var Ruth fortsatt ikke interessert i Kirken, men hun var vennligstilt overfor Kirkens medlemmer og misjonærer. “Jeg følte bare ikke behov for å endre min religion,” sier hun.

Richard bestemte seg for ikke å legge press på henne. “Hver gang vi snakket om Kirken, endte samtalen dårlig,” sier han. “Og når jeg presset



henne, gikk det dårlig. Så jeg sluttet. Jeg ville ikke gjøre dette mot henne.”

Høsten 2001 inviterte misjonærene Ruth til et dåpsmøte. Hennes beslutning om å ta imot invitasjonen forandret alt.

Under møtet bar søsteren som ble døpt, sitt vitnesbyrd. “Hun snakket om de mirakler som hadde funnet sted i livet hennes siden hun var blitt kjent med Kirken – mirakler i form av helse, trivsel og styrke,” minnes Ruth. “Denne søsteren bodde i bunn og grunn alene, men hadde likevel dette vitnesbyrdet.”

Ruth lurte på hvordan en kvinne som hadde møtt slike vanskelige prøvelser, kunne ha den slags tro. Dette spørsmålet og å ta imot invitasjonen til å delta på dåpsmøtet gjorde inntrykk på Ruth og forberedte henne til å motta et vitnesbyrd fra Ånden.

“Det var da jeg bestemte meg for å bli døpt. Senere, da Richard og jeg var alene, sa jeg: ‘Richard, hva synes du om at jeg blir døpt i desember?’ Og slik ble det. Jeg var allerede kjent med Kirken og evangeliet. Men jeg trengte fortsatt å høre diskusjonene fra misjonærene.”

“Gud forbereder menneskenes hjerter,” tilføyer Richard. “Noe kan vi klare alene. Jeg gjorde mange ting, men det var ikke før Ruth var forberedt at dette skjedde.”

Ruth er enig: “Jeg hadde mange utfordringer å overvinne da vi giftet oss. Da jeg endelig overvant disse utfordringene, innså jeg at jeg ikke trengte å vente på et nytt mirakel i mitt liv. Det var da jeg var klar til å bli døpt.”



“Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger.”

“Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.

Over: Richard og Ruth Rodriguez sammen med sine barn (fra venstre): Maria Judith, Jorge, Richard jr. og Freddy. De ble beseget i Guayaquil Ecuador tempel (t.h.).

Hun møtte utfordringer med tro

Ruths dâp i desember 2001 markerte en forandring i deres familiefokus. Med denne forandringen fulgte åndelig styrke og velsignelser som har veiledet dem til denne dag.

“Vi ble beseget i templet 28. juni 2003,” sier Richard. “På grunn av dette har mange velsignelser blitt oss til del. Våre to første barn ble beseget til oss, og våre to neste barn ble født i pakten. Våre barn er en velsignelse.”

Richard forklarer at trofast tjeneste i Kirken har bragt harmoni inn i hjemmet deres: “Min hustru og jeg samarbeider godt. Vi har møtt utfordringer og prøvelser, men vi har klart å komme gjennom dem ved å stå sammen. Vi tror på de samme tingene. Ettersom vi er



“Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinasjoner og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.”

“Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.

beseglet i templet, vet vi at hvis vi trofast holder ut, vil Herren hjelpe oss.”

Fokus på templet forandrer menigheten

Da Ruth ble døpt, bodde det bare 25 medlemmer i det som da var Azogues gren. Nå som det er en menighet, deltar ofte 75 eller flere medlemmer på nadverdsmøtet.

“Man styrker enkeltpersoner når man styrker familier,” sier Ruth. “Når medlemmene holder budene og lytter til alt det lederne lærer oss, styrker vi våre familier og menigheten. Det er som om hver familie er en del av sementen som holder menigheten sammen slik at den kan vokse.”

Som biskop har Richard fremmet arbeidet for å styrke familier ved inngåelse og overholdelse av tempelpakter og hyppig tempelarbeid. Ett utslag av denne vektleggingen er menighetens tempelturer til Guayaquil Ecuador tempel, cirka fem timer unna.

“Vi deltar som menighet så ofte vi kan,” sier Ruth. “Vårt mål er at hver familie skal bli beseglet i templet.”

“Å gå i templet for å bli beseglet har hjulpet familier å vokse åndelig,” tilføyer Richard. “I de senere år har en rekke familier blitt beseglet. Og nå klargjør de sine egne slektsnavn og utfører ordinanser for sine forfedre. De som gjør det, har utviklet et større engasjement for Jesu Kristi evangelium og funnet større lykke. Templet har endret medlemmenes perspektiv.”

Fokus på templet forandrer enkeltpersoner

Gjennom hellige, personlige erfaringer, har familien Rodriguez fått et sterkt, personlig vitnesbyrd om tempelpakter og å utføre

stedfortredende arbeid for forfedre.

“Vi har utført arbeidet for mine onkler og tanter, min fars søsken,” sier Ruth. “Vi har følt at vi burde gjøre arbeidet for vår familie selv. Jeg vet at det stedfortredende arbeidet vi gjør, er sant. Jeg føler stor fred ved det arbeidet vi har kunnet gjøre for våre forfedre. Dette har vært et ytterst spesielt arbeid.”

Richard vitner: “Jeg elsker å utføre tempelarbeid for dem som venter. Dette arbeidet følger oss hele livet. Det er dette vi ønsker å gjøre.”

Å arbeide i templet har forandret deres familie. “Da vi ble beseglet i templet, forandret ting seg radikalt,” sier Ruth. “Vår åndelige styrke har vokst.”

Richard er enig: “For vår familie har det betydd større samhold i familien, fordi vi vet at familieband, som når alt kommer til alt er begynnelsen og enden på alt, gir oss styrke til å gå fremover. I livet er det alltid utfordringer. Men med det fokus som templet gir oss, kan vi møte fremtiden på en annen måte. Å kunne dele disse velsignelsene – og ikke minst å hjelpe andre familier å gjøre det samme – gir oss stor glede. Jeg føler større engasjement i vårt hjem.”

Richard mener at familiens beslutning om å forberede seg til å reise til templet, motta ordinanser, bli beseglet og deretter dra tilbake for å utføre stedfortredende arbeid for sine forfedre har vært en av deres største velsignelser. “Når vi utøver tro og aksepterer Jesu Kristi gjengitte evangelium, og spesielt når vi går i templet for å bli beseglet og motta frelsende ordinanser gjennom prestedømmet, blir liv forandret,” sier han. “En som mottar pakter i templet, er ikke lenger den samme.” ■



HANDLE SELVSTENDIG

“Ifølge den stor-
slagne inndelingen
av Guds skaperverk,
er det ting som virker
og ting som blir
påvirket (se 2 Nephi
2:14). Som barn av
vår himmelske Fader
har vi blitt velsignet
med handlefrihe-
tens gave, evnen og
styrken til å kunne
handle på egenhånd.
Med denne handlefri-
heten er vi selvsten-
dige, og skal først
og fremst virke og
ikke bare bli påvirket
– særlig når vi søker
'lærdom ved studium
og også ved tro' (L&P
88:118).”

Eldste David A. Bednar i
De tolv apostlers quorum
“Vær årvåkne ... med all
utholdenhet”, *Liahona*,
mai 2010, 42.

HVORDAN Kristi disipler LEVER I EN TID MED krig og vold

*Prinsipper fra
Mormons bok
hjelper oss å
leve med tro og
håp i vanskelige
tider.*



Over: Nephi utholdt å være bundet i fire dager før Laman og Lemuel angret og løste ham (se 1 Nephi 18:9-21). T.h.: Ingen av de 2000 unge mennene i Helamans hær ble drept i kamp (se Alma 56:44-57).

Av David Brent Marsh

Prestedømsavdelingen

Vi lever i en tid med utbredt krig og vold. Nyhetskilder rapporterer om slike forferdelige hendelser hver dag. Herrens profet, president Thomas S. Monson, har sagt: “Vi har kommet til jorden i vanskelige tider.”¹ Han bekrefter det president Gordon B. Hinckley (1910-2008) sa: “Vi lever i en tid da aggressive menn gjør fryktelige og avskyelige ting. Vi lever i en tid med krig.”²

Selv om dette er tankevekkende, burde det ikke være overraskende. Skriftene lærer oss at i de siste dager vil Satan “føre krig” (Johannes’ åpenbaring 12:17) mot de trofaste og at “fred skal bli borttatt fra jorden” (L&p 1:35).

Gud forutså vår tid og kalte profeten Joseph Smith til å frembringe Mormons bok for å hjelpe oss (se L&p 1:17, 29; 45:26). Av de 239 kapitlene i Mormons bok handler 174 (73 prosent) om krig, terrorisme, mord, politiske konspirasjoner, hemmelige forbund, trusler, familiefæider og andre fiendtligheter.

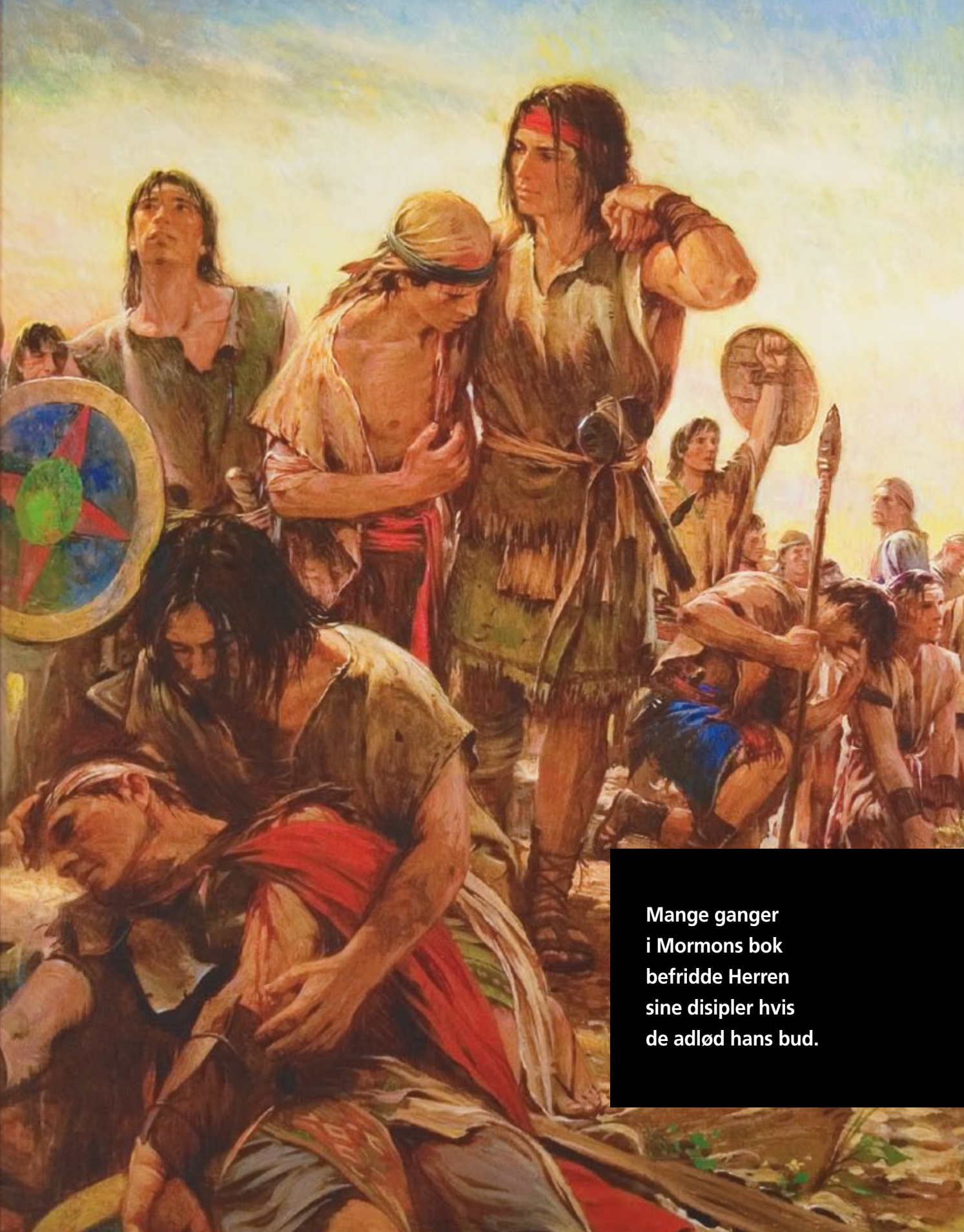
Hvorfor bevarte de som førte Mormons boks opptegnelser, så mange tilfeller av krig? President Ezra Taft Benson (1899-1994) svarte:

“Mormons bok lærer oss hvordan Kristi disipler lever i krigstid.”³ Følgende er innsikt som kan veilede oss når vi lever i vanskelige tider.

Lydighet innbyr til befrielse

Mange ganger i Mormons bok befridde Herren sine disipler hvis de adlød hans bud.⁴ Nephi sa “Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse” (1 Nephi 1:20). Nephi skrev så hvordan Herren befridde hans far fra folk som forsøkte å drepe ham, befridde hans familie fra Jerusalems ødeleggelse, befridde ham og hans brødre fra Labans morderiske forsøk og befridde ham når Laman og Lemuel tydde til vold (se 1 Nephi 2:1-3; 3:28-30; 4; 7:16-19; 18:9-23).

Alma fortalte sin sønn Shiblon: “[Jeg vil] du skal huske at i samme grad som du setter din lit til Gud, skal du bli befridd fra dine prøvelser og dine vanskeligheter og dine plager” (Alma 38:5). Mormon sa også at “de som var trofaste i å holde Herrens befalinger, ble alltid befridd” (Alma 50:22). Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum bekreftet



Mange ganger
i Mormons bok
befridde Herren
sine disipler hvis
de adlød hans bud.



GUD VIL BESKYTTE OSS

“Gud vil være med oss. Han vil våke over oss. Han vil beskytte oss ... hvis vi vil være trofaste og lydige og lytte til hans ord.”

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), “God Will Protect Us in These Perilous Times”, *Church News*, 22. feb. 2003, 3.

dette prinsippet da han sa: “Lydighet lar Guds velsignelser strømme uhindret. Han vil velsigne sine lydige barn med frihet fra trelldom og elendighet.”⁵

Mormons bok viser også at selv noen få rettferdige mennesker kan sikre fred og sikkerhet for en hel by (se Helaman 13:12-14).

Krig kan være en oppfordring til omvendelse

Når vi glemmer Gud, kaller han på oss. Til å begynne med bruker han milde midler som personlige tilskyndelser og profeter. Men hvis vi ikke reagerer, eskalerer han sin innsats. Til tider kan han tillate kriger og vold som en del av hans siste utvei for å hjelpe oss vende tilbake til ham.⁶

Mormon sa: “Og således ser vi at hvis Herren ikke refser sitt folk med mange lidelser, ja, hvis han ikke hjemsøker dem med død og med redsel og med hunger og med allslags pest, vil de ikke huske ham” (Helaman 12:3). Krig kan være en påminnelse om å omvende seg og vende tilbake til Gud.

Gud gir lindring under krig

Når Guds disipler blir pålagt å gjennomgå konsekvensene av krig, gir Gud dem lindring. Da Alma og hans tilhengere ble tatt til fange, vendte de seg umiddelbart til Herren (se Mosiah 23:27-28), og han svarte raskt: “Og jeg vil også lette de byrder som er lagt på deres skuldre, så dere ikke engang kan føle dem på ryggen, ja, når dere er i trelldom, ... så dere med sikkerhet kan vite at jeg, Gud Herren, ser til mitt folk i deres lidelser” (Mosiah 24:13-14).

Jakob fortalte de rene av hjertet på sin tid: “Se hen til Gud med fast besluttsomhet, og be til ham med overmåte stor tro. Han vil trøste



**Noen disipler, som
Abinadi (avbildet
over og under), blir
kalt til å lide eller
dø for å stå som
et vitne mot de
ugudelige.**



dere i deres plager, og han vil tale deres sak og sende ned en rettferdig dom over dem som søker å ødelegge dere” (Jakobs bok 3:1).

Vår tids profeter bekrefter denne sannheten. Eldste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) i De tolv apostlers quorum sa: “Selv om [Gud] ikke alltid griper inn i hendelsenes gang, har han lovet de trofaste fred også midt i deres prøvelser og motgang.”⁷

President Benson sa: “Selv om vi lever i farefulle tider, ... hvis vi bare stoler på Gud og holder hans bud, har vi ingen grunn til å frykte.”⁸

Noen blir kalt til å stå som et vitne mot ugudelighet

Selv om Kristi disipler kan bli befridd fra krig, blir noen disipler kalt til å lide eller dø for å stå som et vitne mot de ugudelige. Dette er en ubehagelig realitet som ikke er lett å akseptere eller forstå. Eldste Neal A. Maxwell (1926-2004) i De tolv apostlers quorum minner oss på at “de trofaste ikke vil være fullstendig immune overfor det som skjer på denne planeten”.⁹ President Hinckley bekreftet at noen av oss “til og med kan bli kalt på til å måtte lide”.¹⁰

Mormons bok bevarer noen episoder med umenneskelige overgrep og villskap for å hjelpe oss å forstå hvorfor Herrens disipler, deriblant profeter og uskyldige kvinner og barn, noen ganger lider og dør i krig. For eksempel bandt kong Noahs ugudelige prest profeten Abinadi “og pisket ham med brennende kvister, ja, helt til han døde”. Før han døde vitnet Abinadi: “Hvis dere slår meg i hjel, vil dere utgyte uskyldig blod, og dette skal også stå som et vitnesbyrd mot dere på den siste dag” (Mosiah 17:10, 13).

I en annen forekomst av forferdelige drap i Mormons bok, brente de ugudelige lovkyn-dige og dommerne i Ammonihah religiøse konvertitters hustruer og barn. Alma og Amulek ble bragt til stedet for martyriet og tvunget til å bevitne denne nådeløse massakren.

“Da Amulek så hvilke smerter de kvinner og barn ble utsatt for som ble fortært av flammene, kjente også han smerte, og han sa til Alma: Hvordan kan vi være vitne til denne redselsfulle scene? La oss derfor rekke ut våre hender og bruke den Guds kraft som er i oss, og redde dem fra flammene.”

Alma svarte: “Ånden holder meg tilbake fra å rekke ut min hånd, for se, Herren tar dem opp til seg i herlighet, og han tillater at de gjør dette, eller at folket gjør dette med dem, ifølge sine hårde hjerter, så de straffedommer som han skal sende over dem i sin vrede, kan bli rettferdige. Og de uskyldiges blod skal stå som et vitne mot dem og rope kraftig mot dem på den siste dag” (Alma 14:10-11).

De rettferdige som dør i krig, inngår til Herrens hvile

Når vi sørger over tapet av trofaste kjære, forsikrer Mormons bok oss om at de har inngått til Herrens hvile og er lykkelige. Moroni gir oss denne tydelige bemerkningen: “For Herren tillater at de rettferdige blir drept så hans rettferdighet og dom kan komme over de ugudelige. Derfor behøver dere ikke tro at de rettferdige er tapt fordi de er drept, men se, de går inn til Herren sin Guds hvile” (Alma 60:13).

Etter et slag som førte til at “mange tusen legemer ... smuldre[t] hen i hauger på jorden”, heriblant noen av Kristi trofaste disipler, forteller Mormons bok oss at de overlevende



Ether (over) og Moroni (side 34) så sine sivilisasjoner bli ødelagt på grunn av krig (se Ether 13:13-14; Moroni 1:1-4).

“virkelig sørget] over tapet av sine slektninger, [men de frydet] seg likevel og [var] henrykt i håpet om, ja, de til og med [visste] – ifølge Herrens løfter – at de [ville] bli oppreist for å leve ved Guds høyre hånd i en lykkens tilstand som aldri tar slutt” (Alma 28:11-12).

Fredsyrsten

Mormons bok ble frembragt for å velsigne dem som lever i tider med krig og vold. Hendelsene og læresetningene som er nedtegnet i den, fremhever håp, formidler trøst og gir guddommelig perspektiv. Vi lærer at lydighet mot Gud befri mange, at krig kan være en oppfordring til å komme tilbake til Gud og at Gud gir lindring for sine disipler som må gjennomgå lidelser. Vi lærer også at de rettferdige som blir kalt til å dø under krig eller vold, vil stå som et vitne mot de ugudelige, og at disse disiplene skal inngå til Herrens hvile.

Til syvende og sist lærer Mormons bok oss hvordan Kristi disipler kan få fred i sine hjerter, hjem og nasjoner. Den er det ypperste redskap til å bringe oss til Jesus Kristus, Fredsyrsten. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Prestedømmets kraft”, *Liahona*, mai 2011, 66.
2. Gordon B. Hinckley, “Vi lever i tidens fylde”, *Liahona*, jan. 2002, 6.
3. Ezra Taft Benson, “Mormons bok – sluttsteinen i vår religion”, *Lys over Norge*, nov. 1986, 7.
4. Det er minst 56 skriftsteder i Mormons bok som viser oss hvordan Herren befridde mennesker fra krig og andre farlige omstendigheter.
5. Russell M. Nelson, “Møt fremtiden med tro”, *Liahona*, mai 2011, 34-35.
6. Det er minst 35 skriftsteder, deriblant 11 i Mormons bok, som viser oss at Herren tillater krig og naturkatastrofer for å hjelpe oss å minnes ham.
7. Joseph B. Wirthlin, “Finn en trygg havn”, *Liahona*, juli 2000, 71.
8. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1950, 146.
9. Neal A. Maxwell, “Omfavnet i hans kjærlighets armer”, *Liahona*, nov. 2002, 17.
10. Gordon B. Hinckley, “Tiden vi lever i”, *Liahona*, jan. 2002, 86.

HVORFOR FINNER KRIGER OG VOLD STED?

Mormons bok vitner med stor klarhet om at ugudelighet inviterer krig. Enten det er urettferdige personer som søker makt over andre, eller en befolkning som tillater at urett får blomstre uhemmet, er resultatet krig, konflikt og vold.

NÅR URETTFERDIGE ENKELTPERSONER SØKER MAKT

Amlici tapte et omstridt, men legitimt valg, men nektet likevel å gi slipp på sitt ønske om å herske over andre. Han overbeviste sine tilhengere om å vie ham til konge likevel. Han befalte så sine nye undersåtter å drive krig for å ødelegge Guds kirke og underlegge seg folket. Tusenvis led unødvendig vold fordi én mann ville ha makt over andre. (Se Alma 2.)

Zerahemnah, en lamanittisk hærfører, hisset opp sitt folk mot nephittene for å bringe dem i trelldom. Krigen brøt ut, og deres døde kunne ikke telles på grunn av deres store antall. (Se Alma 43:6-8, 37; 44:21.)

Amalickiah, en frafallen nephitt, brukte bedrag, vold og krig i sin personlige jakt etter makt. Han bragte nephittene i trelldom, og de led under krig og vold de neste fem årene. (Se Alma 46-48.)

NÅR INNBYGGERNE LAR UGUDELIGHETEN BLOMSTRE

Nephi forklarte at forskjellige folkegrupper ble “ødelagt fra generasjon til generasjon ifølge sine synder” (2 Nephi 25:9). Kaptein Moroni forsikret sitt folk om at de ikke ville bli ødelagt før de bragte det over seg selv med sine egne overtredelser (se Alma 46:18). Mormon bemerket: “Det har vært [nephittenes] uenighet og deres stridigheter, ja, deres mord og deres plyndring, deres avgudsdyrkelse, deres horlevnet og deres avskyeligheter innbyrdes som har bragt deres kriger og deres ødeleggelse over dem” (Alma 50:21).





FOTO AV FAMILIE: MICHAEL R. MORRIS

INNHØSTINGEN VIL KOMME

Av Michael R. Morris

Kirkens tidsskrifter

For Oscar Filippini og hans familie har det aldri vært lett å leve av jorden. Vind, tørke, utstyrsproblemer, svake markeder og andre utfordringer synes til tider å konspirere mot familiens beste innsats.

“Hver dag her på vårt *chacra* – på gården vår – må vi søke inspirasjon og åpenbaring for å kunne leve av det jorden gir oss,” sier Oscar, som driver sin gård på 40 hektar i nedre del av Chubut-elveløpet, som ligger i Syd-Argentinas Chubut-provins. “Hver dag bringer utfordringer.”

En av familien Filippinis største utfordringer er at de ikke alltid vet når deres utrettelige innsats vil bære frukter. De har imidlertid lært at hardt arbeid og utholdenhet før eller siden lønner seg.

“Å bearbeide jorden belønner ikke innsatsen på en daglig eller ukentlig basis,” forklarer Oscar. “Vi jobber hver dag unntatt søndag – hver uke, hver måned – uten nødvendigvis å se noen pengemessig avkastning, så vi må ha økonomiske planer på plass. Noen ganger tar det måneder eller år før vi kan nyte fruktene av vårt arbeid. Vi må alltid huske at det arbeidet vi gjør nå, vil gi en avling senere.”

Familien Filippini har lært at innhøstningsloven – både fysisk og åndelig – krever utholdenhet, tålmodighet og bønn.



Oscar Filipponi og hans familie vet ikke alltid når deres utrettelige innsats vil bære frukter. De har imidlertid lært at hardt arbeid og utholdenhet før eller siden lønner seg.

Sammen med sin hustru, Liliana, og to av deres barn, Daniel og Maria Celeste, dyrker Oscar alfalfa og aler opp husdyr.

“Noen ganger har vi penger, og noen ganger har vi det ikke fordi det hele går til kostnadene ved å drive gården,” sier han. “Noen ganger går våre maskiner i stykker. Noen ganger får vi ikke solgt dyrene våre når de er klare til å bli solgt. Men når vi grunner og ber, er tålmodige og holder oppe håpet, kommer det en løsning i løpet av en dag eller to. Noen kan komme innom og si: ‘*Che*,¹ har dere noen dyr til salgs?’ Ting ordner seg, og vi går videre. Å leve av jorden er vanskelig, men vi har holdt det gående gjennom vårt daglige arbeid.”

Referansepunkter

Daniel sier at det å leve av jorden gir ham muligheter hver dag til å reflektere over velsignelser og utfordringer fra et evangelisk perspektiv. “Det er en velsignelse å kunne snakke med Herren og være oppmerksom på Åndens innflytelse uten distraksjoner fra støy eller musikk eller reklame,” sier han om det å leve av jorden.

“Det er lett å være medlem av Kirken når man bor på et sted som dette, omgitt av sine kjære og av naturen,” tilføyer Liliana. “Det hjelper meg å huske på at vi er avhengig av Herren, og at alt vi har, kommer takket være ham. Nesten alt vi gjør her, gjenspeiler et eller annet prinsipp i evangeliet. Oscar kommer alltid inn i huset med en refleksjon knyttet til jordbruk eller arbeidet med dyrene.”

Når Oscar pløyer et jorde, for eksempel, velger han et referansepunkt som et tre eller en stein i det fjerne som vil hjelpe ham å pløye en rett rad. “Det spiller ingen rolle om det er hindringer i veien for ham,” sier Liliana.



NÅR HERREN GJØR OPP SINE BØKER

“Det var en gang to bønder som hadde tilstøtende åkrer. Den ene arbeidet aldri på åkeren sin på søndag, og hans nabo pleide å irette-sette ham for det. Han sa: ‘Avlingene dine klarer seg ikke så bra som mine. Hvorfor arbeider du ikke på søndag?’ Den andre bonden sa: ‘Vel, jeg ønsker å gjøre som Herren har sagt. Jeg ønsker å oppnå Herrens velsignelser.’

Så en oktoberdag sto de ved et gjerde. [Naboen] sa: ‘Bare se på den. Se på åkeren min. Den er nydelig, kornet står høyt, aksene er fulle av hvete og åkeren viser lite tegn på omsorgssvikt. Du har ikke pleiet din så godt som jeg har pleiet min. Se på min avling i forhold til din. Hva sier du nå om de velsignelsene du trodde du skulle oppnå?’

Bonden [som holdt sabbaten hellig] tenkte seg om en stund og sa: ‘Herren gjør ikke opp sine bøker i oktober.’ ”

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, *Mine Errand from the Lord* (2008), 193.

“Han kan ikke avvike fra sin kurs fordi han ønsker at radene skal være rette.”

Oscar legger til: “Hvis jeg snur meg for å se hvordan det går med raden min, kommer jeg ut av kurs. Så jeg konsentrerer meg om referansepunktet og fortsetter videre.”

Slik det er i *chacraen*, sier han, er det også i Kirken. “For å holde kursen i vårt liv, må vi se hen til Herren, lese Skriftene og holde budene. Hvis vi tillater oss å bli forstyrret, mister vi våre referansepunkter og våre stier blir krokete.”

En åndelig innhøsting

Familien Filipponi tilhører en gren av Kirken i Gaiman ikke langt unna. I denne byen med 6000 innbyggere, som ble grunnlagt av walisiske immigranter i 1870, har grenens medlemmer gode muligheter til å holde opp sitt lys. “Vi må være så gode som vi kan være hver dag fordi folk alltid følger med,” sier Liliana.

Å få folk interessert i evangeliet kan være en langsom prosess. I likhet med den fysiske innhøstningsloven, krever den åndelige innhøstningsloven tålmodighet. Men på grunn av familiens standhaftighet i å etterleve evangeliets prinsipper, har folk begynt å kjenne og respektere deres siste-dagers-hellige normer.

Tidligere, da Oscar jobbet for Staten, takket han stadig nei til tilbud om kaffe, te og alkohol. “Etter noen år,” sier han, “ble arbeidskameratene hensynsfulle og støttende og kunne spørre: ‘Hva slags brus vil du ha?’ Noen ganger kunne de til og med bli interessert i Kirken. Det er innhøstingen.”

Der den åndelige innhøstingen i form av å lære og etterleve evangeliets prinsipper har vært særlig overstrømmende, er innen familien.

Innhøstingen har kommet gjennom velsignelser av Oscars tjeneste som patriark for Trelew Argentina nord stav, av Lilianas tjeneste som Hjelpeforeningens president i grenen og av ytterligere tjeneste som er utført i en rekke andre kall som familiemedlemmer har utført i årenes løp.

Innhøstingen har kommet av å holde hviledagen hellig og ved å etterleve tiendeloven. “Himmelens sluser åpner



seg virkelig – om ikke umiddelbart, så i hvert fall gjennom en prosess av stadig lydighet,” sier Oscar.

Innhøstingen har kommet i form av at alle barna i familien Filipponi har fullført videregående skole og at alle fire sønnene har vært på heltidsmisjon. Deres utdannelse og misjonærtjeneste har gitt dem yrkes- og ledelsesmuligheter de sannsynligvis ikke ville fått ellers.

Innhøstingen har kommet gjennom spørsmålene Maria Celeste har fått fra kolleger som ønsker å vite om hennes brødres heltidsmisjonærtjeneste, hennes religiøse tro og hvorfor hun unngår fester som begynner sent lørdag kveld.

Og innhøstingen har kommet ved Den hellige ånds hvisken og beroligende innflytelse, som hjalp familien å avverge tragedien sent en kveld da de trodde det var innbruddstyver i deres hjem. Daniel våknet da han hørte en lyd og forberedte seg på å forsvare hjemmet, men den antatte inntrengeren viste seg å være en nabo som hadde kommet for å be om hjelp etter at bilen hans hadde fått motorstopp.

“Jeg innså at Ånden hadde roet meg ned slik at vi kunne løse situasjonen ved å ikke overreagere,” sier Daniel. “Etterpå ba vi og takket vår himmelske Fader for at ikke noe alvorlig hadde skjedd.”

Når vi virkelig setter all vår lit til Gud, sier medlemmene av familien Filipponi, velsigner han oss med våre behov og vi blir redskaper i hans hender. Det er en prosess som krever utholdenhet, tålmodighet og bønn. Den krever også stor tro og innsats. Men i Herrens beleilige tid vil innhøstingen komme. ■

NOTE

1. Et uttrykk som ofte brukes i Argentina, som betyr “venn”, “kamerat” eller “kompis”.



Den første kvelden jeg var tilbake på jobb, åpnet jeg min e-post. I innboksen lå det en melding fra Brady. Han hadde sendt den tirsdag formiddag, like før angrepet.

HAN GA MEG FRED

Min bror Brady hadde lederpraksis i Sjøforsvarets etterretnings-tjeneste ved Pentagon da angrepene den 11. september 2001 fant sted. Jeg arbeidet i Idaho, USA på den tiden, og da jeg så nyhetene om morgenen om hva som hadde skjedd, ringte jeg sjefen min for å fortelle at jeg ikke ville komme på jobb på noen dager.

Noen medlemmer av familien min var samlet i Washington DC, i en ballsal på et hotell som offentlige tjenestemenn hadde utpekt som briefingrom, hvor de kunne oppdatere familiene om det pågående redningsarbeidet. Vi ventet dag etter dag i håp om å finne ut om Brady hadde vært blant ofrene. Stemningen i dette miljøet bar preg av uoverstigelig sorg og håpløshet. Likevel sto vår familie sammen og ba om at uansett hva som skjedde, så ville vi ikke miste vår tro.

Nesten en uke etter angrepene, 17. september, fikk vi bekreftet at Brady var omkommet.

Jeg vet ikke om jeg noen gang spurte: "Hvorfor meg?" Men jeg spurte helt klart: "Hvorfor *ham*?" Helt siden jeg var barn, hadde jeg elsket, beundret og ønsket å være akkurat som Brady. Jeg lurte også på: "Hvorfor *nå*?" I flere uker hadde Brady planlagt en tur til Idaho for å tilbringe tid sammen med familien. Han skulle ha kommet torsdag 13. september, bare to dager etter at han døde.

Den første kvelden tilbake på jobb etter at jeg kom hjem til Idaho, åpnet jeg e-posten knyttet til jobben min, noe jeg ikke hadde gjort siden 10. september. I innboksen lå det en melding fra Brady. Han hadde sendt den tirsdag formiddag, like før angrepet. I den snakket han om at vi skulle komme sammen og alle de morsomme tingene vi hadde planlagt. Som avslutning skrev han bare "Fred".

Det var ikke slik Brady vanligvis avsluttet sine e-postmeldinger, men jeg regner det som et tegn på Herrens milde barmhjertighet at han gjorde det. Jeg tror ikke Brady visste hva som skulle skje, men jeg elsker at hans siste ord – hans aller siste ord – til meg var *fred*.

Selv nå, mer enn ti år senere, hender det at jeg leser denne meldingen om igjen. Hver gang jeg gjør det, blir jeg minnet på at det er gjennom evangeliet at vi kan finne den fred som Frelseren lovet: "Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke" (Johannes 14:27).

Naturligvis savner jeg fortsatt Brady, men på grunn av evangeliet har jeg ikke mistet troen på grunn av denne prøvelsen. Med hjelp av Frelseren har jeg kunnet gå videre med håp og med fred. ■

Carson Howell, Utah, USA

SPØR MORMONEN

Alle unge menn over 18 år i Finland er pålagt å tjenestegjøre i militæret i 6-12 måneder. Da jeg begynte min verneplikt, opplevde jeg at meningene og holdningene til mange av mine kamerater i Hæren var i strid med mine prinsipper. Som følge av dette iverksatte jeg tiltak for å holde meg nær til Ånden. Jeg ba minst to ganger om dagen og leste i Skriftene.

Til å begynne med var jeg nervøs fordi jeg ikke visste hvordan mine kamerater ville reagere, men de så ikke ut til å bry seg, så jeg slappet av. Etter en stund spurte romkameratene mine hva jeg leste. "Mormons bok," sa jeg uten å nøle. Deres neste spørsmål var naturligvis om jeg var en mormoner. Jeg fortalte dem at det var jeg, og en stund lot de saken ligge.

Etter hvert begynte noen av mine kompiser i Hæren å spørre om Mormons bok – dens opprinnelse, innhold osv. Senere varierte deres spørsmål fra livets hensikt til Kirkens prinsipper. Min religion ble en naturlig del av våre diskusjoner, og den dukket opp i nesten enhver situasjon.

En kar i en nabokøye spurte om han kunne lese litt i min Mormons bok. Naturligvis svarte jeg ja. Ved en annen anledning, etter at en romkamerat hadde kommet tilbake etter å ha deltatt i en begravelse for en venn, fortalte han meg at begravelsen hadde reist mange spørsmål i tankene hans om livet og dets hensikt. Han

spurte meg hva Kirken mente om disse tingene. Vi hadde en lang diskusjon om meningen med livet, forsoningen, skapelsen og andre emner i evangeliet. Etterpå ble andre romkamerater interessert i Kirkens lære og normer.

Under resten av vår tid sammen hadde vi mange diskusjoner som alltid syntes å komme inn på Kirkens lære. Romkameratene mine kalte disse diskusjonene "Spør mormonen"-økter. Senere, etter at vi hadde avsluttet vår opplæring, fortalte en romkamerat meg at han hadde bestemt seg for å slutte å banne.

Gjennom min tid i militæret la jeg merke til at jo mer åpen jeg var om

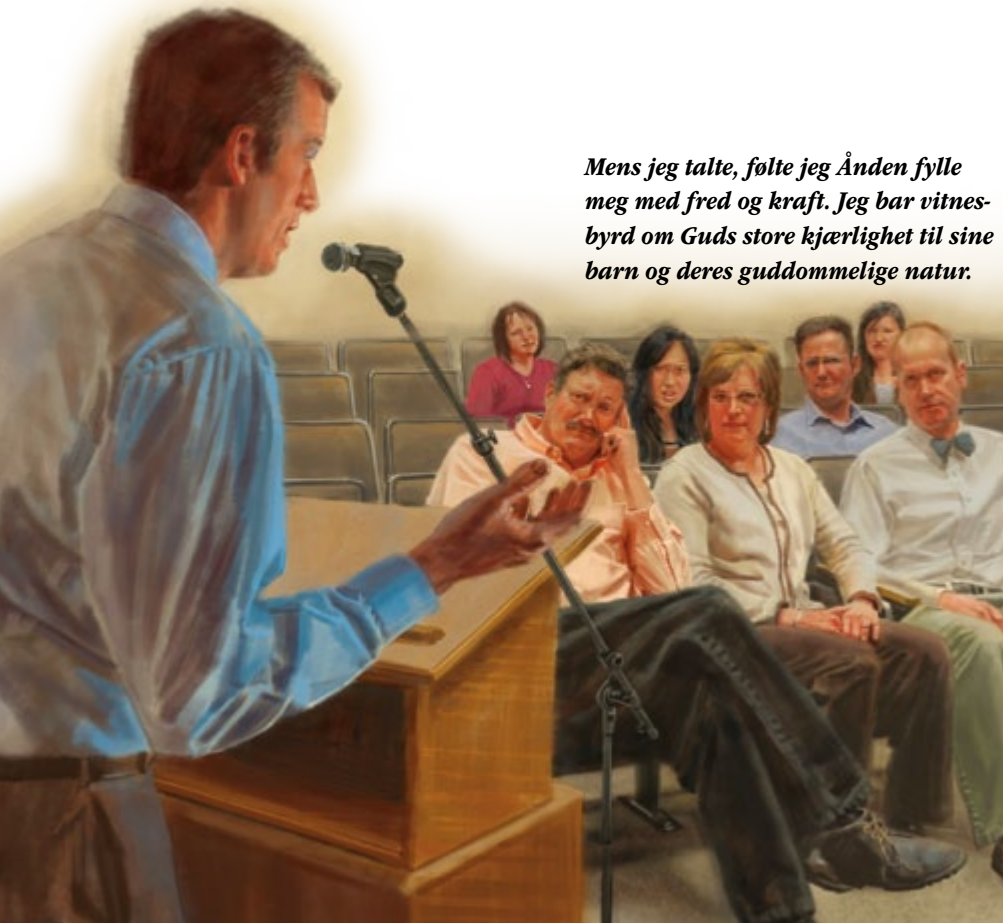
mitt medlemskap i Kirken og jo mer trofast jeg fulgte evangeliets lære, jo mer åpne var andre mot meg og jo flere anledninger fikk jeg til å dele evangeliet med andre.

Jeg er takknemlig for de velsignelser og muligheter jeg hadde til å snakke om evangeliet i løpet av min tjeneste i Hæren. Jeg vitner om at hvis vi er frimodige når det gjelder å stå opp for våre verdier, vil vi bli velsignet med muligheter til å gjøre misjonærarbeid. Og hvis vi lar evangeliets lys skinne fritt i vårt liv, kan vi beskytte oss mot mørket og ha en positiv innflytelse på verden rundt oss. ■

Kari Koponen, Uusimaa, Finland



En kar i en nabokøye spurte om han kunne lese litt i min Mormons bok. Naturligvis svarte jeg ja.



Mens jeg talte, følte jeg Ånden fylle meg med fred og kraft. Jeg bar vitnesbyrd om Guds store kjærlighet til sine barn og deres guddommelige natur.

Smiths ord: “La oss med glede gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet” (L&p 123:17).

Mens jeg talte, følte jeg Ånden fylle meg med fred og kraft. Jeg bar vitnesbyrd om Guds store kjærlighet til sine barn og deres guddommelige natur, fantastiske potensial og evige verdi. Jeg forklarte at Guds bud viser hans kjærlighet fordi de viser veien til den største lykke. Og jeg erklærte at Jesus Kristus kan helbrede sår forårsaket av både arv og miljø.

Før jeg visste ordet av det, var mine tilmålte 30 minutter over. Jeg rygget sakte vekk fra talerstolen, samlet papirene mine og så opp. En hellig stillhet fylte rommet. Noen smilte og andre gråt. Lærere som hadde motstridende syn, takket meg for mitt mot og min overbevisning. En kollega innrømmet at hun hadde blitt grepet av en “spesiell ånd” mens jeg talte. Andre fortalte meg at de aldri hadde hørt en så fintfølede og respektfull artikulering av slike oppfatninger, og at mine ord hadde hjulpet dem å forstå at skolens pensum måtte endres.

Mesteren, som hadde stillet den rasende stormen ved å befale: “Ti, vær stille!” (Markus 4:39) hadde gjort det igjen – denne gangen for meg!

Gjennom denne erfaringen lærte jeg at vi aldri er alene når vi står for sannhet. Herrens hjelp er alltid nær. Han har lovet: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved

VILLE HAN STILLE MINE STORMER?

Som lærer for en femteklasse ved en privatskole i Massachusetts, USA hadde jeg vært i møte med administratorer for å diskutere skolens pensum om mangfold, som var i strid med prinsippene i “Familien – en erklæring til verden.” Mine forsøk på å stå for sannheter om ekteskap og familie og å fremme objektivitet, respekt og forståelse, resulterte imidlertid i en storm av misforståelser, latterliggjøring og forfølgelse.

Til tider følte jeg meg som apostlene som krysset den stormfulle Genesaretsjøen mens Jesus sov. Jeg følte at min tro, som deres, hadde begynt å svikte, og jeg tenkte også: “Bryr du deg ikke om at [jeg] går

under?” (Markus 4:38). Jeg trodde at Jesus faktisk hadde truet den rasende vinden og bølgene for lenge siden, men etter hvert som mine prøvelser ble mer intense, ble det vanskelig for meg å stole på at han skulle stille mine stormer.

En dag ba en skoleadministrator meg om å forklare mine bekymringer for alle lærere og ansatte på et opplæringsmøte om mangfold. Da jeg forberedte meg til denne presentasjonen, ble mine personlige bønner, mitt skriftstudium og mine tempelbesøk stadig mer oppriktige, og jeg følte at Ånden ledet meg til å vite hva jeg skulle si.

Da tiden kom til å tale til mine kolleger, fant jeg mot i profeten Joseph

deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88).

Av hele min sjel vitner jeg om at han er en befrielsens Gud. Jeg vet dette fordi han reddet meg. Han stillet mine stormer. ■

Nick Gentile, Utah, USA

MITT SVAR KOM FRA KONFERANSEN

I 2006 studerte jeg antropologi ved en katolsk skole. Læreren vår ga oss i oppdrag å foreta målinger vedrørende en bestemt religion og presentere det for resten av klassen. Jeg valgte at min presentasjon skulle handle om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige – jeg hadde tross alt vært medlem i 21 år. Jeg visste at dette ville være en sjelden og fantastisk mulighet til å fortelle 40 kolleger og venner hva jeg trodde på.

I løpet av de to månedene jeg hadde til å forberede min presentasjon, strevde jeg med å finne en enkel måte å presentere de læresetningene jeg er glad i, på en måte som klassekameratene mine ville forstå. Jeg var ikke sikker på hvilke poenger jeg skulle prøve å få frem eller hvordan jeg skulle gjøre det. Da min presentasjon var en uke unna, visste jeg fortsatt ikke hva jeg skulle gjøre. I desperasjon ba jeg om Herrens hjelp.

Mitt svar kom i form av general-konferansen, som ble avholdt den helgen. Under aprilkonferansen i 2006 holdt president James E. Faust (1920-2007), annenrådgiver i Det første presidentskap, en tale med tittelen “Gjenopprettelsen av alle ting”.¹ Jeg følte Den hellige ånd bekrefte de sannheter president Faust delte – og måten han delte dem på – var et mønster jeg kunne følge når jeg skulle holde min presentasjon.

Jeg lastet ned en kopi av talen fra Internett etter konferansen og brukte den som grunnlag for å utarbeide en

På grunn av alle spørsmålene læreren og klassekamerater stilte, varte min presentasjon om Kirken i 40 minutter.



lysbildepresentasjon som jeg fremførte uken etter. Jeg hadde blitt tildelt 20 minutter, men på grunn av alle spørsmålene læreren min og klassekamerater stilte, varte presentasjonen i 40 minutter – hele skoletimen.

Da jeg var ferdig, påpekte læreren at ingen av hans studenter hadde holdt en så god presentasjon. Han ga meg en høy karakter og fortalte meg at den eneste grunnen til at jeg ikke fikk en perfekt poengsum på min presentasjon var at jeg ikke hadde vist upartiskhet overfor temaet.

Jeg viste senere læreren *Liahonas* nettsider, hvor han kunne finne president Fausts tale og andre han kanskje ville kunne ha nytte av. Jeg ga ham også en Mormons bok og ba ham lese den, idet jeg oppfordret ham til å snakke med meg etterpå.

Jeg var takknemlig for å høre at presentasjonen hadde påvirket noen av elevene også. Gjennom resten av året så jeg tegn på den forskjellen den hadde gjort i deres liv. En av dem tok til og med imot misjonærene i sitt hjem, noe som ga oss en flott mulighet til å fortsette vår samtale om Jesu Kristi evangelium.

Jeg er takknemlig for muligheten jeg hadde til å dele min tro med mine klassekamerater. Men ikke minst er jeg takknemlig for at jeg fikk lære at Herren besvarer våre dyptfølte bønner gjennom ord fra vår tids profeter og apostler. ■

Sara Magnussen Fortes, São Paulo, Brasil

NOTE

1. Se James E. Faust, “Gjenopprettelsen av alle ting”, *Liahona*, mai 2006, 61-62, 67-68.



Av Adrián Ochoa

Annenrådgiver
i Unge menns
generalpresidentskap

DERE er verdens LYS

Hjemvendte misjonærer omtaler ofte sin tjeneste som de beste årene av sitt liv. Hvorfor er det slik?

Kanskje det er gleden av å se en annen sjel komme til Frelseren (se L&P 18:15). Kanskje det har å gjøre med båndene de føler til undersøkere, konvertitter, medlemmer, ledsagere og misjonspresidenter. Jeg tror disse tingene spiller en rolle, men jeg tror det også har å gjøre med Frelserens lys som de føler – og lyset de formidler i form av tjeneste og vitnesbyrd.

Vi vet at Frelseren kalte seg selv Verdens lys (se Johannes 9:5; 12:46). Men i Bergprekenen erklærte han det samme om sine tilhengere:

“Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.

Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjepp, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset.

Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Matteus 5:14-16).

Å dele vårt lys – eller med andre

ord å gjenspeile Frelserens lys (se 3 Nephi 18:24) – er noe vi kan gjøre hele livet, og det er noe vi skulle begynne med mens vi er unge. Når vi engasjerer oss i formelle misjonæroppdrag og livslangt misjonærarbeid, kan vi se hen til tre personer som, etter min mening, er de beste eksempler på dette arbeidet: Alma, profeten Joseph Smith og Frelseren. Alle tre har i stor grad påvirket min forståelse av viktigheten av misjonærarbeid – å vise Frelserens lys til verden.

Alma: Å være ydmyk

Almas læresetninger var svært avgjørende for mitt ønske om å reise på misjon. Selv om min bestemor sørget for at jeg ble døpt da jeg var åtte år gammel, gikk jeg sjelden i kirken i min ungdom. Da misjonærer krysset min vei da jeg var ung voksen og jeg begynte å tenke på Kirken, begynte jeg å studere Skriftene. Almas drøfting om å bli tvunget til å være ydmyk i motsetning til å velge å være ydmyk, fanget min oppmerksomhet (se Alma 32:13-15). Jeg følte meg uskikket på grunn av mine mangler, men jeg

overveiet det nøye – å bestemme meg for å reise på misjon ville kreve en betydelig forandring. Jeg hadde allerede en karriere og mitt eget firma, og jeg ønsket å gifte meg med kjæresten min (som forresten nå er min hustru). Kunne jeg gi avkall på alt dette for å tjene Herren?

Jeg gikk til et usjenert sted og tok meg tid – virkelig tid – til å be og samtale med min himmelske Fader. Da jeg ydmyket meg, kom jeg frem til at vår himmelske Fader ønsket at jeg skulle tjene. Jeg bestemte meg for å følge hans ord, og dermed fant jeg sannheten i Almas løfte: “Den som virkelig ydmyker seg og omvender seg fra sine synder og holder ut til enden, skal bli velsignet, ja, mye mer velsignet enn de som er tvunget til å være ydmyke på grunn av sin store fattigdom” (Alma 32:15).

Selv om jeg var godt over 26 år, gikk jeg til min biskop, som hjalp meg å forberede meg. Jeg sendte inn misjonspapirene og ventet i flere måneder. Til slutt fikk jeg en telefon med beskjed om at jeg ikke var kvalifisert til å reise på heltidsmisjon, men



Når vi engasjerer oss i misjonsarbeid, kan vi hente inspirasjon fra Frelserens, Almas og Joseph Smiths eksempel.

at jeg kunne tjene innen offentlig kommunikasjon, feltet jeg allerede jobbet i. Det var en spennende tid. Jeg fikk opplæring og dukket opp i mediadiskusjoner kort tid etter at Kirken i Mexico ble offisielt anerkjent av meksikanske myndigheter. Jeg hjalp staven å lære opp sine spesialister innen informasjon og samfunnskontakt og å utvikle relasjoner med offentlige tjenestemenn. Denne anledningen til å tjene velsignet meg på flere måter enn jeg kan beskrive og på måter jeg aldri kunne ha forutsett. Den påvirket mange aspekter av livet mitt for godt.

Din misjonærtjeneste vil være det aller viktigste for å forberede deg for resten av ditt liv. President Gordon B. Hinckley (1910-2008) lovet fremtidige misjonærer: "Den tiden dere bruker på misjonsmarken, hvis disse årene blir brukt i hengiven tjeneste, vil gi en større avkastning på investeringen enn noen andre to år av deres liv. ... Hvis dere utfører deres misjon trofast og godt, vil dere bli en bedre ektemann, vil dere bli en bedre far, vil dere bli en bedre student, en bedre arbeidstaker."¹ Hvis du ikke er for gammel

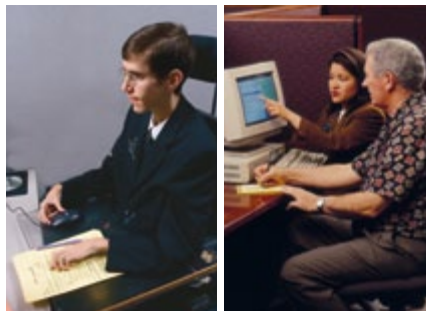


MANGE ANLEDNINGER TIL TJENESTE

Formell misjonærtjeneste er ikke begrenset til dem som er i stand til å utføre proselytteringsmisjoner. Det er mange unge voksne som ikke kan gjennomføre en proselytteringsmisjon på grunn av fysiske, psykiske eller følelsesmessige utfordringer. Disse unge mennene og kvinnene gjør mye godt i Kirkens organisasjoner over hele verden som tjenestemisjonærer.

Tjenestemisjonærer trenges over hele verden for å utføre tjeneste ved slekts-historiske sentre, biskopenes lagerhus, hermetikkfabrikker, arbeidskontorer, samfunnstjenesteorganisasjoner, i mediastillinger og forskjellige andre virksomheter i Kirken. Menn og kvinner i misjonæralder som ikke kan utføre en proselytteringsmisjon, kan rådføre seg med foreldre og ledere for å vurdere alternativer for en tjenestemisjon. Tjenestemisjoner varierer med hensyn til oppgaver og lengde avhengig av misjonærens evner, men de innebærer virkelig arbeid, virkelig tjeneste og ekte offer som gjør en forskjell for oppbyggelsen av Guds rike på jorden.

Du finner mer informasjon om Kirkens tjenestemisjoner på www.lds.org/service/missionary-service.



til å reise på heltidsmisjon, skulle du forberede deg nå til å reise. De velsignelser du vil motta, vil langt overgå noe offer du kan gjøre.

Jeg vet at utfordringer kan komme mens du overveier å reise på misjon. Motstanderen gjør alt han kan for å hindre Herrens verk i å gå fremover. Hvis du er usikker på om du skal reise på misjon, oppfordrer jeg deg til å ydmyke deg og deretter

knele og be til vår himmelske Fader. Han gjorde sin vilje kjent for meg, og jeg vet at han vil gjøre det samme for deg.

Joseph Smith: Få et evig perspektiv

Av Joseph Smith har jeg lært at det å fokusere på det evige perspektivet kan øke din evne som en Herrens tjener. Jeg pleide å lure på hvordan han var i stand til å tåle alt det han gjennomgikk – ikke minst prøvelsene og forfølgelsen. Men etter hvert innså jeg at fordi Joseph så bakenfor sløret, visste han at denne jordiske tilværelse bare er en brøkdel av vår evige reise. Jeg lurte

på hva som ville skje med meg hvis jeg forsto det han gjorde, og mens jeg grunnet på dette, innså jeg at når vi fokuserer på her og nå, er vårt perspektiv begrenset. Når vi har et evig perspektiv, forstår vi hvor viktig det er at vi forplikter oss til å hjelpe andre, redde andre og bære vitnesbyrd om de sannheter vi kjenner.

Om vi fokuserte, slik Joseph gjorde, på ting fra et evig synspunkt, hvor mye mer villige og ivrige ville vi være etter å dele evangeliet med andre i vårt daglige liv? Å dele vårt lys – å gjenspeile Frelserens lys – trenger ikke være begrenset til formelle misjonæroppdrag. Når du er åpen og mottagelig, kan du dele Kristi lys med menneskene rundt deg ved å fortelle hvem du er som medlem av Kirken og hva du tror på. Når du drar fra sted til sted gjennom livet og omgås mange forskjellige mennesker, oppfordrer jeg deg til å bli kjent med dine naboer, dine klassekamerater og dine medarbeidere fra andre trossamfunn. Følg eldste M. Russell Ballards instruksjon om å dele evangeliet på nettet, blant annet gjennom sosiale medianettsteder, blogger og videodelingsnettsteder.²

Selv om vi kan undervise andre om evangeliet gjennom en formell diskusjon, er noen ganger alt som skal til for at noen skal vende seg til evangeliet, et rettfærdig eksempel og villighet til å bære vitnesbyrd ved måten du lever ditt liv. Når du lever verdig til å ha Ånden og lar ditt lys skinne, vil folk “se de gode gjerninger [du] gjør og prise [din] Far i himmelen” (Matteus 5:16).

Frelseren: Konsentrer deg om andre

Og til slutt lærte Frelseren, som er vårt eksempel i alle ting, meg at jeg ikke skal

bekymre meg så mye om meg selv, men heller konsentrere meg om andres frelse. Hele hans liv handlet om andre. Noen ganger når vi vurderer å dele



evangeliet med noen av en annen tro, er vi redde for hva de vil tenke om oss eller hvordan de vil reagere. Når vi overveier misjonærtjeneste på heltid, bekymrer vi oss ofte for mye om inntekt eller skolegang eller kjæresteforhold – dette er gode og viktige ting, men likevel ting som kan vente. Frelseren selv hadde “ikke det han [kunne] helle sitt hode til” (Matteus 8:20). Han lærte sine tilhengere: “Søk da først Guds rike, ... så skal dere få alt dette i tillegg” (Matteus 6:33).

Det samme gjelder oss. Når vi søker å følge og gjenspeile Verdens lys, vil velsignelser komme til verden og til slutt til oss som enkeltpersoner. Måtte vi alle prøve ikke å skjule dette lys, men å bringe det frem gjennom hele livet. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, “Om misjoner, templer og forvaltning”, *Lys over Norge*, jan. 1996, 55.
2. Se M. Russell Ballard, “Vi kan forkynde evangeliet ved hjelp av Internett”, *Liahona*, juni 2008, N2.

MOTTA PROFETENS KALL

Hvis åpningsmøtene på generalkonferansen er en indikasjon på hva profeten er opptatt av, er det tydelig at president Thomas S. Monson tenker på misjonærarbeid.

I april 2011 rapporterte han om antall misjonærer og misjoner over hele verden og så sa han: “Misjonærarbeidet er rikets livsnerve. Jeg vil foreslå at hvis dere er i stand til det, kan dere vurdere å gi et bidrag til Kirkens misjonærfond.”¹

I oktober 2010 sa han:

“Jeg gjentar det profeter lenge har sagt – at enhver verdig og skikket ung

mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye. Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste. Hold dere rene og verdige til å representere Herren. Hold dere sunne og sterke. Studer Skriftene. Der hvor dette er tilgjengelig, delta i Seminar eller Institutt. Gjør dere kjent med misjonærhåndboken *Forkynn mitt evangelium*.

Noen ord til dere unge søstre: Selv om dere ikke har det samme prestedømsansvar som de unge mennene til å reise på heltidsmisjon, yter dere også et verdifullt bidrag som misjonærer, og vi er takknemlige for deres tjeneste.”²

Og i oktober 2009 sa han: “Jeg vil be om at dere må fortsette å utøve deres tro og be for de områder av verden hvor vår innflytelse er begrenset, og hvor vi ennå ikke kan forkynde evangeliet fritt. Mirakler kan skje hvis vi gjør det.”³

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Så er det konferanse igjen”, *Liahona*, mai 2011, 6.
2. Thomas S. Monson, “Så møtes vi igjen”, *Liahona*, nov. 2010, 5-6.
3. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen”, *Liahona*, nov. 2009, 6.

Hvis folk spør hvorfor vi sender misjonærer til kristne nasjoner, hva skal jeg si til dem?

For mange mennesker som ikke er medlemmer av vår kirke, betyr "misjonærarbeid" å reise til et fjerntliggende land hvor for eksempel ikke-kristne kan bli undervist om kristendommen og hvor humanitært bistandsarbeid kan utføres. Så når de finner ut at vår kirke gjør "misjonsarbeid" i deres eget nabolag, lurer de kanskje på hvorfor.

Det budskap våre misjonærer gir, er til hele verden, så vi sender dem til hele verden. Vi tror at fylden av Jesu Kristi evangelium har blitt gjengitt, inkludert Kristi kirke og den prestedømsmyndighet som er nødvendig for å utføre ordinanser som for eksempel dåp. Bare i denne kirken er evangeliets fylde gjengitt. Fordi alle mennesker trenger å høre dette budskapet, inkludert de på steder hvor kristendommen har en lang tradisjon, sender vi misjonærer til alle mennesker. ■



Når er det ikke hensiktsmessig

å fortelle om åndelige opplevelser?

Adele våre åndelige opplevelser med dem som er åpne for å høre om dem, er en fantastisk måte å styrke andres tro og vitnesbyrd på. Hvis du føler deg tilskyndet til å fortelle om et svar på bønn, for eksempel, vil andre få større tro på at deres bønner kan bli besvart. Men hvis du har hatt en uvanlig eller dypt personlig åndelig opplevelse, er det klokt å ikke dele den med andre med

mindre Den hellige ånd beveger deg til å gjøre det.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

“Jeg har erfart at sterke, storslagne åndelige erfaringer ikke kommer så ofte til oss. Og når de kommer, er det stort sett for vår egen oppbyggelse, opplæring og irttesettelse ...

Jeg har kommet til at det heller ikke er klokt å stadig

snakke om uvanlige åndelige opplevelser. De skal voktes med omhu og bare deles med andre hvis Ånden selv tilskynder oss til å bruke dem til velsignelse for andre...

Jeg tror vi skal holde disse tingene for oss selv og grunne på dem i vårt hjerte.”¹ ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, “Herrens lys”, *Lys over Norge*, juli 1983, 30.

Folk spør meg noen ganger om tempelkledningen, iblant på en respektløs måte. Hva bør jeg si til dem?

Først av alt, når folk omtaler tempelkledningen på en nedlatende måte, er det helt riktig av deg å be dem vise mer respekt, ettersom kledningene er hellige for oss.

Du kan gjerne også påpeke at medlemmer og prester i mange andre religioner bærer spesielle klesplagg for å representere deres personlige tro eller deres offisielle ansvar, så det at vår religiøse praksis inkluderer

spesielle klær er ikke noe uvanlig.

For å forklare betydningen av tempelkledningen kan du si at de er enkelt, anstendig undertøy som gis til voksne medlemmer av Kirken som en del av spesielle seremonier i våre templer. I disse seremoniene forplikter vi oss til å leve slik Jesus Kristus ønsker at vi skal leve, og plaggene er en konstant fysisk påminnelse

om dette personlige, åndelige engasjementet. På denne måten kan tempelkledningen bidra til å beskytte oss mot fristelser og ondskap. ■

Hold LIVET I BALANSE

Av eldste
M. Russell Ballard
i De tolv
apostlers quorum



Disse åtte forslagene kan hjelpe deg å møte livets mange utfordringer uten å føle deg overveldet.

Attale hverdagens mange og forskjellige utfordringer er ingen lett oppgave. Det kan lett forstyrre den balanse og harmoni vi søker. Mange gode mennesker gjør sitt ytterste for å opprettholde balanse, men de føler seg ofte overveldet og motløse.

Jeg har noen forslag som jeg tror kan være av verdi for de av dere som er opptatt med å skape en balanse mellom livets krav. Disse forslagene er meget grunnleggende – de kan lett bli oversett hvis du ikke er påpasselig. Du kommer til å trenge sterk motivasjon og selvdisciplin for å kunne innarbeide dem i ditt liv.

1. Fastsett prioriteringer

Tenk over livet og fastsett prioriteringsrekkefølgen. Finn en rolig stund til å tenke grundig på hvor du skal og hva du vil trenge for å komme dit. Jesus, vårt forbilde, “drog seg

[ofte] tilbake til øde steder og var der i bønn” (Lukas 5:16). Vi trenger fra tid til annen å gjøre det samme for å fornye oss selv åndelig slik Frelseren gjorde.

Skriv ned de gjøremål du gjerne vil fullføre hver dag. Ha først og fremst i tankene de hellige pakter du har inngått med Herren når du skriver din daglige timeplan.

2. Sett deg oppnåelige mål

Sett kortsiktige mål du kan nå. Sett deg mål som er godt balanserte – ikke for mange og ikke for få, ikke for høye og ikke for lave. Skriv opp dine oppnåelige mål, og arbeid på dem alt etter hvor viktige de er. Be om goddommelig veiledning når du setter deg mål.

3. Sett opp et fornuftig budsjett

Alle møter økonomiske utfordringer i livet. Kontroller dine reelle behov gjennom klok budsjettering, og mål dem nøye mot dine mange ønsker i livet. Profeten Jakob sa til sitt folk: “Bruk derfor ikke penger på det som er uten verdi, eller deres arbeide på det som ikke

tilfredsstill” (2 Nephi 9:51).

Husk alltid å betale full tiende.

4. Skap gode forhold til andre

Hold deg nær til din ektefelle, dine barn, slektninger og venner. De vil hjelpe deg å skape balanse i ditt liv. Bygg opp forholdet til familie og venner ved hjelp av åpen og ærlig kommunikasjon.

Gode familieforhold kan opprettholdes ved mild, kjærlig, omtensksom kommunikasjon. Husk at et blikk, et vink, et nikk eller en berøring ofte kan si mer enn ord. Humoristisk sans og evne til å lytte er også viktige bestanddeler ved god kommunikasjon.

5. Studer Skriftene

Gransk Skriftene. De er en av de beste kildene vi har til å holde kontakt med Herrens ånd. En av de innfallsvinklene jeg har benyttet for å kunne vite med sikkerhet at Jesus er vår Frelser, er å lese skriftene. Presidents Ezra Taft Benson (1899-1994) og Gordon B. Hinckley (1910-2008) oppfordret Kirkens medlemmer til å gjøre studiet av Mormons bok



til en daglig vane og et livsvarig foretagende.

Apostelen Paulus' råd til Timoteus er gode råd for hver av oss. Han skrev: "Alle skrifter som er inngitt av Gud, er også nyttige til å gi opplæring og tale til rette, hjelpe på rett vei og oppdra i rettferd" (2 Timoteus 3:16).

6. Ta vare på deg selv

Mange mennesker, og jeg er blant dem, har vanskelig for å finne tid til tilstrekkelig hvile, mosjon og avkobling. Vi må sette av tid på kalenderen vår til disse tingene hvis vi skal kunne glede oss over et sunt og balansert liv. Et godt fysisk ytre styrker vår selvaktelse og selvrespekt.

7. Etterlev evangeliet

Profetene har gjentatte ganger forkynt at familiemedlemmene skulle undervise hverandre i evangeliet, helst på en ukentlig familiens hjemmefest. Denne familiepraksisen kan sakte drive bort fra oss, hvis vi ikke er veldig forsiktige. Vi må ikke miste denne spesielle anledningen til å "lære hverandre rikets lære" (L&p 88:77), som vil lede familier til evig liv.

Satan arbeider alltid for å ødelegge vårt vitnesbyrd, men han har ikke kraft til å friste eller forstyrre oss i større grad enn vi har styrke til å motstå, når vi studerer evangeliet og etterlever dets bud.

8. Be ofte

Mitt siste forslag er at vi må be ofte hver for oss og som familier. Du kan ta de riktige avgjørelsene hver dag hvis du ber hyppig og oppriktig.

Profeten Alma oppsummerte viktigheten av bønn med disse ordene: “[Dere skulle] ydmyke dere for Herren og påkalle hans hellige navn og alltid våke og be, så dere ikke blir fristet mer enn dere kan tåle og således være ledet av Den Hellige Ånd, bli ydmyke, saktmodige, medgjørlige, tålmodige, fulle av kjærlighet og all langmodighet” (Alma 13:28). Når jeg er på åndelig bølgelengde, merker jeg at jeg kan finne balanse i alt jeg gjør så mye lettere.

Hold fokus og gjør ditt beste

Andre forslag kan legges til disse. Men jeg tror at når vi retter oppmerksomheten mot noen få hovedmål, er vi bedre i stand til å møte de mange krav som livet stiller. Husk at for mye av hva som helst kan skape ubalanse. På samme tid kan også for lite av det som er viktig, ha samme virkning. Kong Benjamin sa: “Se til at alt dette gjøres i visdom og orden” (Mosiah 4:27).

Det hender ofte når vi mangler klare retningslinjer og mål, at vi kaster bort tid og energi og skaper ubalanse i vårt liv. Et liv som kommer ut av balanse er ganske likt et bilhjul som er ute av balanse. Det vil gjøre det ubehagelig og utrygt å kjøre bilen. Bilhjul som er riktig avbalansert, kan gjøre det til en glede å kjøre bilen.

Slik er det også med livet. Reisen gjennom dødeligheten kan bli jevnere for oss når vi anstrenger oss for å være i balanse. Vårt hovedmål burde være å søke “udødelighet og evig liv” (Moses 1:39). Når dette er vårt mål, hvorfor ikke fjerne de tingene som krever og forbruker våre tanker, følelser og energi uten å bidra til reisen mot målet?

For ikke lenge siden sa et av mine barn: “Pappa, noen ganger lurer jeg veldig på om jeg klarer å holde ut til enden.” Svaret jeg ga til henne er det samme som jeg vil gi deg. Bare

gjør det beste du kan hver dag. Gjør det viktigste, og før du vet ordet av det, vil du bli fylt med åndelig forståelse som vil bekrefte for deg at din himmelske Fader elsker deg. Når du vet dette, vil livet bli målrettet og meningsfylt, og dette vil gjøre det lettere å skape balanse. ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 1987.

Når vi retter oppmerksomheten mot noen få hovedmål, er vi bedre i stand til å møte de mange krav som livet stiller.



BRUK TIDEN KLOKT

“VELG Å GJØRE MANGE GODE
TING AV EGEN FRIE VILJE”

(Til styrke for ungdom [2011], 3).



Handlefrihet og ansvarlighet



Av eldste
Shayne M. Bowen
i De sytti

Det fortelles en historie om en gammel Cherokee-indianer som underviste sitt barnebarn om livet. “En kamp foregår inni meg,” sa han til gutten.

“Det er en forferdelig kamp, og den er mellom to ulver. Den ene er ond: Han er sinne, misunnelse, sorg, anger, grådighet, arroganse, selvmødighet, skyld, avsky, mindreverdighet, løgner, falsk stolthet, overlegenhet og ego.”

Han fortsatte: “Den andre er god: Han er glede, fred, kjærlighet, håp, ro, ydmykhet, vennlighet, velvilje, empati, generøsitet, sannhet, medlidenhet og tro. Den samme kampen foregår inni deg – og inni alle andre mennesker også.”

Barnebarnet tenkte på det et øyeblikk og så spurte han bestefaren: “Hvilken ulv vil vinne?”

Den gamle Cherokee-indianeren svarte ganske enkelt: “Den du mater.”

Handlefrihet og det førjordske liv

For lenge siden, da vi alle var i vår himmelske Faders nærhet, ble det avholdt et stort råd. I dette rådet fremla vår Fader, som ønsket at vi skulle få den samme glede og lykke som han nyter, sin plan for hvordan vi

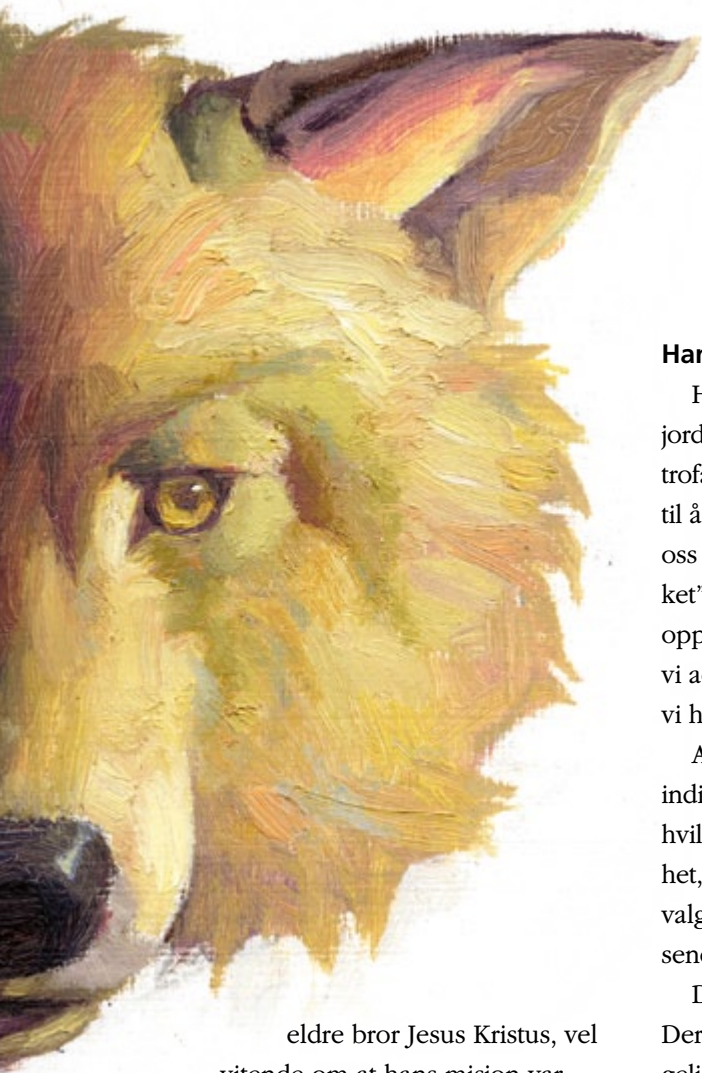
kunne komme til denne jorden, få et fysisk legeme og oppleve det bitre og det søte i dette liv. Vi kunne velge å holde hans bud og bli som ham, eller velge ikke å holde hans bud og gi avkall på den glede og de velsignelser han lover.

En sentral del av vår Faders plan var at vi skulle stå fritt til å velge. Denne gaven kalles handlefrihet, evnen til å velge. Handlefrihetens følgesvenn er ansvarlighet. Vi står selv ansvarlig for de valgene vi tar.

Da vår himmelske Fader spurte hvem som ville gjennomføre planen, tilbød Lucifer seg å forløse hele menneskeheten på sine egne betingelser, at handlefrihet ville bli nektet oss og at han ville få all æren. Dette ville forpurre Guds evige plan for lykke.

Jesus Kristus tilbød seg å være Frelseren i Faderens plan. Han valgte å underkaste seg Faderens plan. Vi satte vår lit til vår





eldre bror Jesus Kristus, vel vitende om at hans misjon var avgjørende for at vi skulle kunne vende tilbake til vår Faders rike.

Hva skjedde med Lucifer? Faderen sa: "Derfor, fordi Satan gjorde opprør mot meg og søkte å ødelegge menneskets handlefrihet som jeg, Gud Herren, hadde gitt det, og også ville at jeg skulle gi ham min egen makt, bød jeg at han ved min Enbarnes makt skulle kastes ned.

Og han ble Satan, ja, djevelen, all løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje, ja, så mange som ikke ville lytte til min røst" (Moses 4:3-4).

Ettersom handlefrihet er et evig prinsipp og vår himmelske Fader ikke ville krenke den, mistet han en tredjedel av sine barn, som valgte å følge Satan.

Handlefrihet og jordelivet

Hva er så hensikten med livet på denne jorden? En sentral hensikt er å prøve vår trofasthet (se Abraham 3:24-25). Vi har evnen til å vite forskjell på rett og galt. Gud har gitt oss evnen til "å handle ... og ikke bli påvirket" (2 Nephi 2:26). Til syvende og sist vil vi oppnå det rike som vi ønsker ifølge budene vi adlyder, ordinansene vi mottar og paktene vi holder.

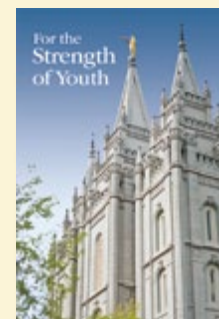
Akkurat som den kloke gamle Cherokee-indianeren forklarte, var det opp til ham hvilken ulv han matet. Han hadde handlefrihet, og han alene ville være ansvarlig for sine valg. Han ville måtte leve med konsekvensene av sine valg.

Dere er ungdom av den edle fødselsrett. Dere har blitt sendt til jorden mens evangeliets fylde er her. Dere har blitt døpt og bekreftet slik at dere kan, hvis dere ønsker det, motta Den hellige ånd som deres trofaste følgesvenn. Dere har inngått dåpspakter. Og unge menn, dere har inngått ytterligere prestedømspakter.

Dere har handlefrihet til å velge evig liv ved å holde dere rene og verdige til å komme inn i Guds hellige tempel og motta de ordinanser som vil tillate dere å komme tilbake til Faderens nærhet. Dere kan velge det evige livs velsignelser, å leve det livet som Gud lever, i all evighet sammen med deres familie. Dere har potensial til å motta alt som Faderen har. Valget er deres.

Bruk deres gudgitte handlefrihet klokt. ■

Fremtidige numre vil ha flere artikler om normene i det nye Til styrke for ungdom.



VIKTIGE TANKER OM HANDLEFRIHET

Retten til å velge hvordan du vil leve [er] en av Guds største gaver til deg ...

Du står ansvarlig for de valgene du gjør ...

Selv om du fritt kan velge hvordan du vil handle, kan du ikke fritt velge konsekvensene."

Til styrke for ungdom (2011), 2.



VELSIGNET VED
EKSEMPEL

*Akkurat som mine venner påvirket mitt liv, kan du bringe
evangeliets lys til dine venners liv ved måten du lever på.*



Av eldste
O. Vincent Haleck
i De sytti

Nylig besøkte jeg en venn jeg kjente på videregående skole. Vi snakket om da vi først møttes, om gleden som kommer av å etterleve evangeliet, og om innflytelsen venner kan ha på vårt liv. Det var faktisk på grunn av mine venners eksempel at jeg sluttet meg til Kirken.

Jeg kom første gang til USA fra Amerikansk Samoa da jeg var 10, fordi min far ønsket at hans barn skulle få bedre utdanningsmuligheter enn han selv hadde. Jeg bodde i Seattle, Washington hos en tante og onkel. Da jeg var 14, flyttet jeg til California. Min bestemor, som jeg bodde hos, var tempelarbeider i Los Angeles California tempel, men jeg var ikke medlem av Kirken.

I mitt første år på videregående skole ble jeg valgt inn i elevrådet og la merke til flere av de andre medlemmene av rådet som skilte seg ut fra alle andre. De viste respekt for andre, var rene i tale og påkledning og hadde en verdighet og et lys om seg som fanget min oppmerksomhet. Vi ble venner, og de inviterte meg til GUF sammen med dem. Jeg likte de morsomme, sunne aktivitetene og ånden som jeg følte der, så jeg begynte å delta regelmessig. Bare noen få uker senere introduserte mine venner meg for misjonærene og Mormons bok. Jeg ble døpt ikke lenge etterpå og begynte et livslangt studium av Mormons bok.

Mine venner fulgte det råd som finnes i 1 Timoteus 4:12: "Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i ånd, i tro, i renhet." Som mine venner, kan vi være en innflytelse til det gode ved våre daglige handlinger for å etterleve evangeliet. Når vi lever slik at det gjenspeiler våre normer og trosoppfatninger, vil de som er forberedt til

å motta evangeliet, legge merke til det og ønske å få vite mer.

Husk for eksempel historien om Alma som finnes i Mormons bok. Alma levde et komfortabelt liv som prest ved kong Noahs hoff. Da Abinadi bar sitt vitnesbyrd, trodde Alma ham, og med stor fare for seg selv skrev han ned Abinadis ord og underviste andre om Frelseren (se Mosiah 17:2-4).

"Og etter mange dager skjedde det at et betydelig antall var forsamlet på stedet Mormon for å høre Almas ord. Ja, alle var forsamlet som trodde på hans ord, for å høre ham. Og han underviste dem og forkynte for dem om omvendelse og forløsning og tro på Herren" (Mosiah 18:7; se også vers 1-6).

Senere, da Alma den yngre forårsaket problemer for Kirken, besvarte en engel Almas bønner: "Herren har hørt sitt folks bønner og sin tjener Almas, din fars, bønner også, for han har bedt i stor tro for deg om at du måtte bringes til kunnskap om





**Alma den yngre
og hans venner ble
store misjonærer
og gjorde inntrykk
på tusener ved sitt
eksempel på det
gode.**

sannheten” (Mosiah 27:14). Alma den yngre og hans venner omvendte seg, ble store misjonærer og gjorde inntrykk på tusener ved sitt eksempel på det gode.

“Og slik var de redskaper i Guds hender til å bringe mange til kunnskap om sannheten, ja, til kunnskap om sin Forløser.

Og hvor velsignet er de ikke! For de forkynte fred, de forkynte godt budskap om det gode, og de fortalte folket at Herren regjerer” (Mosiah 27:36-37).

Mine venner satte også et godt eksempel for meg da de valgte å reise på misjon. Selv om jeg møtte en del motstand, bestemte jeg meg også for å reise på misjon. Den avgjørelsen har formet resten av mitt liv. Da jeg arbeidet i Samoa Apia misjon, hadde misjonærene mye av ansvaret for prestedømsledelse, og jeg kunne se at Kirken på øyene trengte å bli styrket. Jeg bestemte meg for å gjøre min del – jeg ville tilbake til Samoa etter fullført misjon og utdanning.

Etter avgangseksamen flyttet min hustru og jeg til Samoa, der vi oppdro våre barn og arbeidet for å styrke Kirken og samfunnet.

Min far, som ikke er medlem av Kirken, var aktivt involvert i lokalt næringsliv og samfunnsanliggender. Hans motto var: “Hvis det er verdt å gjøre, er det verdt å gjøre rett.”

Da mine søsken og jeg oppdaget evangeliet og etterlevde det etter beste evne, la han merke til endringene til det gode i våre liv. I 2000 overnattet president Gordon B. Hinckley (1910-2008) i min fars hjem på vei hjem etter innvielsen av Suva Fiji tempel. I løpet av dette besøket rørte Ånden ved min fars hjerte, og jeg fikk det privilegium å døpe ham da han var 80 år gammel. Han fant stor glede i evangeliet

og var åpen og frimodig når det gjaldt å dele det med andre i løpet av de siste dagene av sitt liv.

Jeg vet hvor viktig det er å være et forbilde for de troende og hvilken lykke det bringer inn i vårt og andres liv. På grunn av mine venners gode eksempler og en profets kjærlighet, har familien min og jeg blitt velsignet med den glede som evangeliet bringer.

Hver dag påvirker vi andre ved våre handlinger. La oss sørge for å rekke ut en hånd til andre og dele sannheten i dette skriftstedet med dem, slik at det kan bringe lykke til deres liv også: “Husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle” (Helaman 5:12). ■

Den mektigste hær

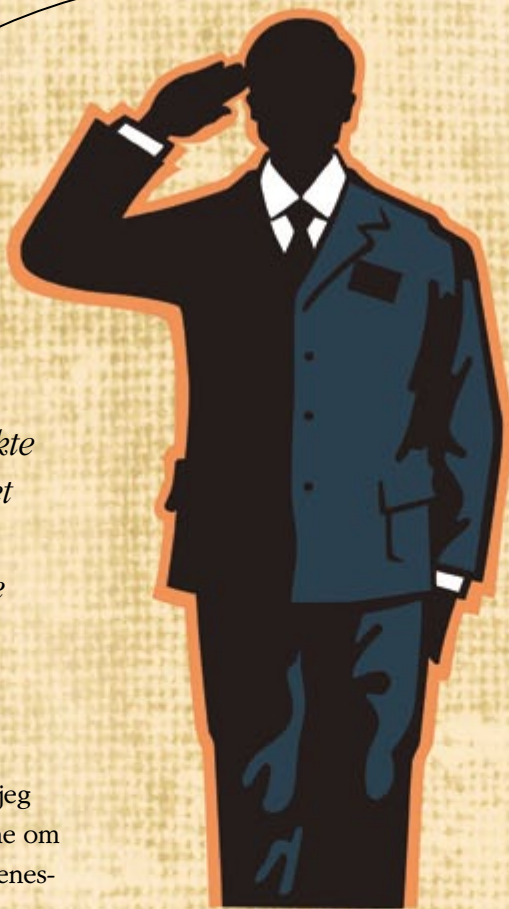
Jeg planla å bli offiser i Hæren. Men når jeg tenkte på fremtiden min, husket jeg min mors spørsmål: "Når har du tenkt å reise på heltidsmisjon?"

Av H. Daniel Wolke Canales

Helt siden jeg var liten har jeg vært fascinert av historiene om Kirkens ledere som har tjenes-tegjort i de væpnede styrker. Mange av dem har vært krigshelter og gode eksempler på tapperhet og ydmykhet i sine hjemland. Deres erfaringer inspirerte meg til å delta i mitt lands militære.

Da jeg var 13, begynte jeg på en skole som var kjent for sin strenge militære disiplin og infanteriopplæring. Timeplanen min var krevende. Jeg var ofte så utmattet på slutten av dagen at skriftstudium og deltagelse i Seminar virket umulig.

I mitt andre år på skolen hadde jeg lagt planer for mitt liv: Ved endt skolegang i en alder av 18, ville jeg ta offisersutdannelse og fire år senere begynne som offiser i den guatemalanske Hæren. Alle mine ønsker og drømmer så ut til å bli oppfylt.



En dag fortalte jeg mamma om mine planer, og hun spurte: "Når har du tenkt å reise på heltidsmisjon?" Fra den dagen dukket spørsmålet hennes opp hver gang jeg tenkte på fremtiden.

Jeg hadde fortsatt en streng tidsplan, men jeg begynte å vise mer interesse for min åndelige trening. Jeg begynte å gå på Seminar, arbeide sammen med heltidsmisjonærene og delta i kirkeaktiviteter. Etter råd fra min eldre bror som var ute på heltidsmisjon, begynte jeg også å lese Mormons bok.

Ettersom jeg var under opplæring som fallskjermjeger, hadde vi svært intens trening hver dag. Vi kom nesten krypende tilbake til brakken

vår, men jeg fant alltid styrke til å lese Mormons bok. Daglig lesing av Skriftene styrket min ånd og hjalp meg å fortsette med treningen min.

En kveld samlet flere av mine venner seg rundt sengen min for å stille meg noen spørsmål om Mormons bok og Visdomsordet. Det var min mulighet til å være den beste form for soldat – en som forsvarer sannheten og bringer frihet gjennom et fast og overbevisende vitnesbyrd om Mormons bok.

Da jeg var 19, vervet jeg meg igjen i en hær – Guds hær, den mektigste hæren av alle. Jeg hadde det privilegium å få stå skulder til skulder med Sions tapre eldster og søstre i bataljonen i Mexico Puebla misjon. Med Guds fulle rustning på forkynte vi evangeliet og kjempet for frihet med mot og styrke.

Vi kjemper mot mørkets makter, men seieren tilhører Gud. Jeg vil fortsette å være en tapper soldat, vervet for vår konge. Vi har mektige våpen: Mormons bok, Den hellige ånd og evangeliets fylde. Vi blir vi ledet til seier av levende profeter. Hvis vi trener og forbereder oss for vår Frelser Jesu Kristi komme, vil han gi oss kroner av ære i celestial herlighet. ■



PERSONLIG FREMGANG – BØNN

Av Amalia Camila Wilte

Hele mitt liv lærte mine foreldre meg å be, men etter hvert som jeg ble eldre, holdt jeg mine personlige bønner bare om kvelden. Jeg trodde det var nok – helt til jeg begynte i Unge kvinner.

Da jeg fikk heftet Personlig fremgang, leste jeg gjennom alle målene. Det var ett som virkelig fanget min oppmerksomhet – ifølge en verdinormerfaring innen tro skulle jeg holde bønn både morgen og kveld. “Hvorfor om morgenen?” spurte jeg meg selv. “Det vil være umulig for meg.”

Tiden gikk, og jeg oppfylte ikke dette målet. Men jeg bestemte meg for å gjøre det, og selv om det var vanskelig, stolte jeg på Herren.

Først virket alt som før. Men noe inni meg begynte å forandre seg. Jeg syntes å føle meg mer sikker i alt jeg gjorde. De småkranglene jeg hadde med familien min, forekom ikke lenger. Da jeg stod opp tidlig for å gå i kirken, følte jeg meg ikke utslitt. Isteden hadde jeg et sterkt ønske om å gå.

Det var en spesiell dag da jeg trodde at jeg ikke ville ha nok tid til å gjøre alt jeg måtte gjøre. Da jeg våknet den dagen, ba jeg – selv om jeg ikke hadde så stor tro – om at noe måtte forandre seg. Jeg ble forbløffet over det som skjedde: Jeg klarte å fullføre alt jeg hadde å gjøre! Jeg skammet meg over ikke å ha stolt fullt og helt på Herren, men jeg var veldig glad for at han besvarte min bønn.

Nå holder jeg bønn hver morgen og kveld, og livet mitt har virkelig forandret seg.

Jeg vet at vår himmelske Fader alltid hører oss og besvarer våre bønner. Vi må bare ha tro på ham. Han vil aldri svikte oss. Han er der. Vi må bare gå mot ham. Jeg vet at løftet “bank på, så skal det lukkes opp for dere” er sant (Matteus 7:7). Vi må bare knele ned, be og stole på hans timeplan, ikke vår. Jeg er takknemlig til ham for programmet “Personlig fremgang” og for den fantastiske gaven bønn.



MITT FAVORITT-SKRIFTSTED

L&p 64:10

Dette er mitt favorittskriftsted fordi vi alle gjør feil. Ingen er fullkommen, bortsett fra Jesus Kristus, så vi skulle lære å tilgi hverandre når vi gjør feil. Cedric G., 16 år, Luzon, Filippinene

SEND OSS DIN HISTORIE

Har du en erfaring med å anvende råd fra disse retningslinjene i *Til styrke for ungdom?*

- Musikk og dans
- Fysisk og følelsesmessig helse
- Omvendelse
- Helligholdelse av sabbatsdagen

Vennligst send din opplevelse på Internett på liahona.lds.org eller på e-post tilliahona@ldschurch.org med “Til styrke for ungdom” i emnefeltet. E-postmeldingen må inneholde ditt fulle navn, fødselsdato, menighet og stav (eller gren og distrikt) og tillatelse fra foreldrene (via e-post) til å trykke ditt svar.



Av eldste
Larry R. Lawrence
i De sytti

“Jeg ... ble født av gode foreldre, og ble derfor undervist i min fars lærdommer” (1 Nephi 1:1).



LÆR Å

Da jeg var seks år gammel, strevde jeg med å lære å lese. Læreren min sa at jeg ville måtte gå første klasse om igjen. Min far ble bekymret da han hørte dette. Så hver kveld etter middag hjalp han meg å øve på lesing. Pappa laget et spill av det så jeg ville holde på interessen. Snart begynte jeg å gjenkjenne ord når jeg så dem, og pappa belønnet meg med ros og oppmuntring. Vi brukte mange timer på å lese sammen, og jeg ble bedre.

Læreren min bestemte seg for å la meg gå videre til andre klasse. Pappa var stolt av meg. Han var alltid interessert i min fremgang på skolen. Til jul kjøpte han meg bøker han visste jeg ville like.

Noen måneder etter fullført videregående skole, døde min far av kreft. Han ville ikke få se meg fullføre medisinstudiet, men han levde

LESE

lenge nok til å vite at jeg hadde lært å elske å lese. Det ga ham stor tilfredshet.

Min familie og jeg var ikke medlemmer av Kirken. En dag mens jeg studerte medisin, sjekket jeg ut en bok fra biblioteket som het *Et underlig og forunderlig verk*. Den var skrevet av en apostel som het eldste LeGrand Richards. Boken handlet om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg leste den om og om igjen. Jeg studerte og ba om den. Boken forbedret meg til å slutte meg til Kirken noen måneder senere.

Etter at jeg ble døpt, fikk jeg vite at jeg kunne dra til templet og bli døpt for min far. Han hadde hatt en enorm innflytelse på mitt liv. Endelig kunne jeg gjøre noe spesielt for å takke ham for alt han hadde gjort for meg.

Jeg elsker fremdeles å lese. Gaven min far ga meg, velsigner meg hver dag når jeg leser i Skriftene og profetenes ord. ■

Misjonær- VENNIN

Av Jane McBride Choate

Basert på en sann historie



*“Innby alle til å komme til Kristus”
(L&P 20:59).*

Alex inviterte sin venn Jake hjem til seg for å leke på lørdag. De hadde det gøy med racerbiler da Jake la merke til et bilde som hang på veggen.

“Hvem er det?” spurte han og pekte på bildet av Thomas S. Monson.

“Det er president Monson,” sa Alex.

Jake sa ingenting.

“Profeten i Kirken vår,” sa Alex.

Jake så ut til å være flau. “Vi går ikke i kirken lenger,” sa han.

“Hvorfor sluttet dere å gå?” spurte Alex.

Jake trakk på skuldrene. “Jeg vet ikke.”

“Har du lyst til å bli med meg på søndag?” spurte Alex. “Vi kan gå i Primær sammen. Læreren min er kjempeflink.”



Jakes øyne lyste opp. “Jeg må spørre mamma, men jeg tror hun vil la meg gå,” sa Jake.

Ved lunsjtid spurte Alex sin mor: “Kan Jake bli med meg til Primær i morgen?”

“Vi må spørre Jakes mor,” sa hun. “Hvis hun sier ja, er det klart at han kan bli med.”

Senere på dagen kom Jakes mor for å hente ham.

“Kan Jake bli med meg til Primær i morgen?” spurte Alex.

“Kan jeg, mamma?” sa Jake. “Alex sier det er virkelig fint i Primær. De hører historier, synger sanger og lærer om folk i Skriftene.”

“Jeg vet ikke,” sa Jakes mor og virket usikker. “Vi har ikke vært i kirken på lenge.”

“Vær så snill, mamma,” sa Jake. “Jeg har så lyst.”

“Jake må gjerne bli med oss,” sa moren til Alex.

“Er du sikker på at du vil?” spurte Jakes mor.

“Jeg er sikker!” sa Jake.

“Da er det vel greit,” sa Jakes mor.

Jake ga sin mor en rask klem. “Takk,” sa han.

På søndag morgen hentet familien til Alex Jake. Han var kledd i søndagsklær. Etter nadverdsmøtet gikk guttene til Primær. Da de kom til klassen, sa læreren: “Vi er så glad for å ha deg her, Jake.”

Etter kirken kjørte Alex sin familie Jake hjem.

“Takk for at jeg fikk være med dere i kirken,” sa Jake.

Moren til Alex smilte til ham. “Bare hyggelig, Jake. Vi håper du vil bli med oss igjen,” sa hun.

Under middagen den kvelden spurte Alex: “Kan jeg invitere Jake med oss til kirken neste søndag?”

Mor nikket. “Jeg kommer til å følge ditt eksempel og invitere moren hans til å bli med oss også,” sa hun.

“Du er en god misjonær, Alex,” sa pappa.

Alex ble overrasket. “Jeg var bare en venn,” sa han.

“Det er det en misjonær er,” sa mor, “en venn.” ■



“Arbeidet med naturlig og normalt å dele evangeliet med dem vi bryr oss om og elsker, vil være vårt livs arbeid og glede.”

Eldste David F. Evans i *De sytti*:
“Var det verdt det?” *Liahona*,
mai 2012, 106.

Vår side



Nicolas M., 5 år, Colombia



Kaptein Moroni, av Ezra B.,
9 år, Filippinene



Barna i La Huerta menighet, Guadalajara Mexico Mirador stav, forbereder seg til sitt nadverdsmøteprogram.



Evig familie,
av Nicole M.,
5 år, Brasil



Skapelsen,
av Melanie M.,
6 år, Brasil



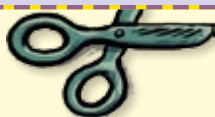
Fem år gamle Alondra fra Guatemala er svært glad i Primær. Yndlingssalmen hennes er "Jeg er Guds kjære barn". Hun vet at vår himmelske Fader elsker henne og at Kirken er sann. Hun elsker barnas del av Liahona.



Nedtelling til generalkonferansen

Du kan forberede deg til generalkonferansen ved å klippe ut strimlene nedenfor og tape sammen endene for å danne en kjede. Hver dag de to ukene før konferansen tar du et ledd fra kjeden og gjør det som er skrevet på strimmelen. Etter hvert som kjeden blir kortere, kommer konferansen nærmere!

1. Les om Lehis Liahona (se 1 Nephi 16:10, 28, 29 og Alma 37:38-40). Hvordan er profetenes ord som en Liahona for familier i dag?
2. Finn bilder av profetene og apostlene i mai- eller novembernummeret av *Liahona* eller på lds.org/church/leaders, og lær navnene deres.
3. Tenk deg at du har blitt bedt om å holde en tale i Primær om profeter. Hva ville du sagt?
4. Syng salmen "Ha takk for profeten du sendte" (*Salmer*, nr. 17).
5. Hvilket emne i evangeliet ønsker du å lære mer om under konferansen? Lag en liste over ord å lytte til.
6. Be om hjelp til å konsentrere deg og føle Ånden under konferansen. Du kan også be for Kirkens ledere som skal tale.
7. Fortell dine foreldre eller familiemedlemmer hvorfor du gleder deg til konferansen.
8. Les om kong Benjamins tale til sitt folk (se Mosiah 2:1, 5, 9, 41). Hvordan minnet det møtet om generalkonferansen?
9. Tegn et bilde av din favorittprofet fra Skriftene.
10. Lag en dagbok hvor du kan ta notater eller tegne bilder om talene under konferansen. Du kan finne en utskriftsvennlig konferansenotatbok på lds.org/general-conference/children.
11. Syng sangen "Følg profeten" (*Barnas sangbok*, 58-59).
12. Les om de rettfærdige nephittene i 4 Nephi 1:12-13, 16. Hva gjorde de når de kom sammen?
13. Les historien "Misjonærvænn" på side 60 i dette bladet.
14. Snakk om denne uttalelsen av M. Russell Ballard: "Hvis dere vil lytte til den levende profet og apostlene og gi akt på vår rettleiding, vil dere ikke gå dere bort" ("De talte til oss", *Liahona*, juli 2001, 116.)



Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

De ti bud lærer meg å elske Gud og hans barn

Du har hatt en travel dag! Klassekameraten din spurte om han kunne skrive av leksene dine. Du ønsket å være ærlig, så du sa nei, men tilbød deg å hjelpe ham.

På vei hjem fra skolen så du naboen din streve med å løfte en stor kurv med grønnsaker hun nettopp hadde plukket fra hagen sin. Du gledet deg til å komme hjem, men du løp bort og hjalp henne å bære kurven inn.

Etter middag ba faren din deg om å gjøre matteleksen din.

Matematikk er vanskelig, og du hadde ikke lyst, men du valgte å adlyde din far.

Du var trett ved leggetid, men du knelte ned og takket din himmelske Fader for dine velsignelser.

Visste du at ved å ta alle disse gode avgjørelsene fulgte du de ti bud? Etter at israelittene flyktet fra Egypt, trengte de veiledning fra Herren. Gjennom profeten Moses ga Herren folket 10 viktige bud å følge for å leve et rettferdig liv. De ti bud lærer oss respekt for Gud, å være ærlige, hedre våre foreldre,

SANG OG SKRIFTSTED

- "Hold alle budene", *Barnas sangbok*, 68.
- Lære og pakter 42:29

holde sabbaten hellig og være gode naboer. Disse reglene er like viktige i dag som de var for tusener av år siden. Når vi følger Herrens bud, lærer vi å elske og respektere Gud og være snille og kjærlige mot andre rundt oss. ■

BARE DU

Du finner de ti bud i 2 Mosebok 20. Kan du telle alle 10? Merk dem med en blyant for merking av skriftsteder hvis du ønsker det.



VDR-AKTIVITET: ETTERLEV BUDENE

De ti bud kan deles inn i tre viktige kategorier: (1) hedre God, (2) respektere foreldre og familien og (3) respektere andre.

Klipp ut de tre etikettene nedenfor. Du kan feste dem på glass eller poser eller legge dem på et bord. På separate papirbiter ber du familiemedlemmene skrive ned noen gode ting de gjorde eller så noen andre gjøre i løpet av den siste uken for å følge et bud. Kanskje du viste ærbødighet under en bønn, eller kanskje din

bror hjalp foreldrene dine å lage middag.

Les en av papirbitene, og avgjør deretter som familie hvilken av de tre kategoriene opplevelsen kommer inn under. Legg papiret i glasset eller posen eller legg det ved siden av etiketten på bordet. Les gjennom resten av papirene og plasser dem i riktig kategori. Noen opplevelser kan passe i mer enn én kategori.



HEDRE GUD



RESPEKTERE FORELDRE OG FAMILIE



RESPEKTERE ANDRE

Av Chad E. Phares
Kirkens tidsskrifter

På skolen spurte jeg mine tre venner om de trodde på Gud. De svarte ja. Jeg sa at det gjør jeg også. Jeg ga dem en invitasjon til templets åpent hus. De sa: "Greit, vi kommer."



Hei!

Jeg er Timofei fra Kiev, Ukraina

Seks år gamle Timofei bor i Kiev, hovedstaden i Ukraina og stedet for det første templet i landet hans. Timofei er begeistret for det nye templet og mange andre ting. Han ble særlig glad da han mistet sine to første tenner. Faren trakk ut en i bestemors hus, og den andre falt ut av seg selv.



I år har jeg begynt å trene karate fordi min far og mine brødre også trener karate. Jeg har lært å slå hardt, forsvare meg og løfte tunge ting.





Min bror og jeg liker å bygge hus, biler og små menn med byggeklossene våre.

Mine brødre hjalp til under templets åpent hus. Jeg ønsket også å hjelpe til, men jeg var for ung. Men jeg var med på omvisningen i templet to ganger. Det likte jeg virkelig.



I løpet av sommeren lærte mine to brødre meg å spille fotball. De lærte meg å spille ute på banen og å stå i mål. Selv om de er eldre, leker jeg med dem og deres venner.

Jeg liker lekebilene mine. Fordi de er av metall, går de ikke i stykker. Jeg har hatt mine lenge, og de har nesten ikke fått riper engang.

Jeg liker å sove med lekene mine om natten. Når brødrene mine sover, leker jeg fortsatt litt med lekene mine.



JESUS besøker NEPHITTENE

Av Diane L. Mangum

Itre dager ble nephittenes land dekket av tykt mørke. Det var ikke et glimt av sollys eller stjernelys. Det var så mørkt at det ikke engang gikk an å tenne et stearinlys.

De redde nephittene hadde lyttet til torden og forferdelige stormer og kjent jordskjelv riste bakken. Nå som de var i mørke, var det mange som gråt og hylte. De ønsket at de hadde fulgt profeten Nephis læresetninger og omvendt seg!

Plutselig hørtes en røst over hele

landet: “Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg skapte himlene og jorden og alle ting som i dem er. Jeg var hos Faderen fra begynnelsen av.”

Jesus sa at han hadde kommet til jorden for å frelse verden fra synd. Han hadde lagt ned sitt liv, og nå var han oppstanden. Han oppfordret alle til å omvende seg og bli frelst.

Nephittene var så forbløffet over å høre stemmen til Jesus at de satt stille i mange timer og grunnet på det de hadde hørt.

Om morgenen ble det lyst igjen, og folk begynte å glede seg. Mange samlet seg rundt tempelet i landet Overflod for å snakke om de fantastiske tingene som hadde skjedd. Så hørte de en mild røst fra himmelen. Røsten fikk deres hjerter til å brenne, men de



kunne ikke forstå den.

Røsten kom igjen, men de forsto fortsatt ikke ordene.

For tredje gang kom røsten og sa: “Se, min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mitt navn, hør ham.”

Folket så opp og så Jesus komme ned fra himmelen inntil

SOM EN HØNE SAMLER SINE KYLLINGER

Jesus fortalte nephittene at han hadde forsøkt å samle dem som en høne samler kyllingene under sine vinger for å holde dem trygge. Han sa at han elsket dem alle og ville våke over dem og holde dem trygge.



han sto der sammen med dem. Nephittene falt til jorden. De husket profetenes ord – at Jesus Kristus skulle besøke dem etter at han hadde blitt korsfestet og hadde stått opp fra de døde.

Jesus lot hver enkelt berøre hans hender og føtter for å føle de stedene hvor han hadde blitt naglet til korset

i Jerusalem. Da alle menneskene selv hadde sett og følt, visste de at han var den oppstandne Frelser. De ropte: “Hosianna!” og tilba ham.

Jesus ba profeten Nephi komme til seg. Han ga Nephi og 11



NEPHI

I Mormons bok er det fire profeter som heter Nephi. Nephi, som så den oppstandne Jesus og var hans disippel, levde 600 år etter Nephi, sønn av Lehi.

andre rettferdige menn myndighet til å undervise og døpe etter at han vendte tilbake til himmelen. Disse 12 ble Jesu Kristi Kirkes disipler i den nye verden. ■

Fra 3 Nephi 8-12.

Liksom-Primær

Av Tryn Paxton

Basert på en sann historie

1. Sophie følte seg ikke bra da hun satte seg til frokost søndag morgen.



Sophie, jeg beklager. Du er for syk til å gå i kirken i dag.

2. Sophie begynte å gråte.

Men jeg vil gå i Primær.

Kanskje vi kan gjøre noe spesielt hjemme.



3. Sophie var lei seg. Hun gikk på rommet og skjulte ansiktet med pleddet sitt. Så fikk hun en idé.

Kanskje vi kan ha liksom-Primær hjemme i dag.



4. Da Sophies brødre gjorde seg klar til å gå i kirken, tok Sophie på sine egne søndagsklær. Hun kledde også dukker og kosedyr i pene kjoler så de også kunne komme til liksom-Primær.



5. Etter at resten av familien hadde dratt til kirken, gjorde Sophie og mamma stuen om til et liksom-Primær-rom. Sophie tapet bilder av Jesus på veggen og hentet *Barnas sangbok* fra bokhyllen. Hun fant også frem fargestifter og Skriftene.



6. Sophie satt på sofaen med dukkene og kosedyrene sine. Mamma holdt en åpningsbønn. Så sang Sophie og mamma "Jeg er Guds kjære barn" og "Jeg ser vår Herres tempel".

7. Sophie var glad under liksom-Primær. Til og med dukkene og kosedyrene satt stille.



8. Da liksom-Primær var over, la mamma Sophie i sengen sin så hun kunne ta en lur.

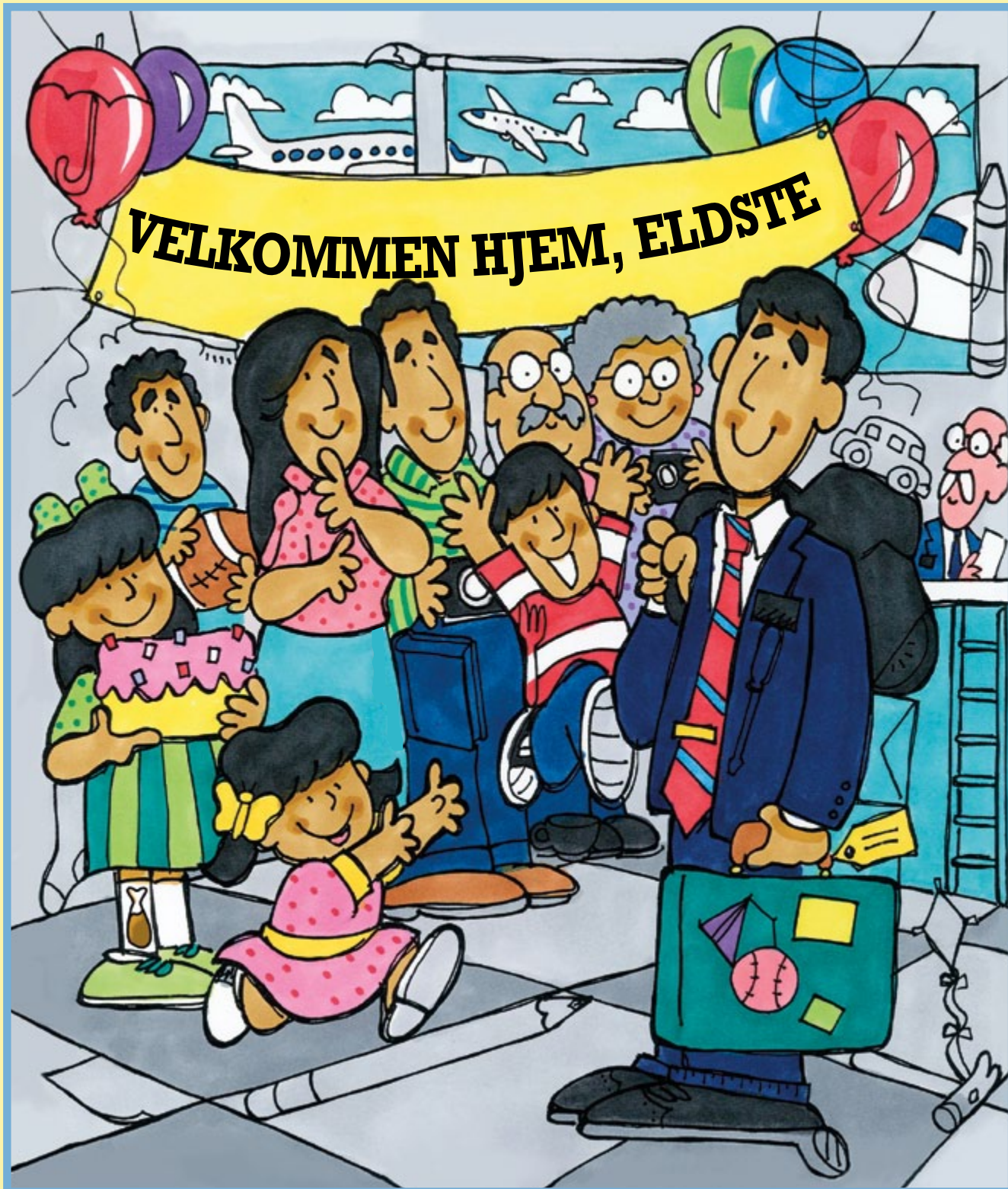
Takk for at du hadde liksom-Primær sammen med meg. Men jeg gleder meg virkelig til å gå i ekte Primær neste uke!



FINN TO LIKE

Da Sophie var for syk til å gå i Primær, gjorde hun og hennes mor stuen om til et liksom-Primær-rom. Se om du kan finne de tingene som er like på begge bildene.





ILLUSTRERT AV VAL CHADWICK BAGLEY

Av Val Chadwick Bagley

Denne eldsten kommer hjem etter å ha tjent vår himmelske Fader som misjonær. Se på bildet og se hvor mange skjulte elementer du kan finne, inkludert en baseball, bok, bolle, sommerfugl, bil, fargestift,

kopp, kyllinglår, konvolutt, gaffel, golfkølle, hammer, drage, kniv, stige, pensel, blyant, papir, linjal, skrutrekker, sokker, skje, telt, tannbørste, paraply og vannmelonskive.

Hjelpeforenings-søstre over hele verden feirer 170-årsjubileum

Av Lok Yi Chan

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

For å markere 170-årsdagen for organiseringen av Hjelpeforeningen, deltar søstre over hele verden aktivt i tjeneste og andre aktiviteter som engasjerer dem i organisasjonens arbeid.

I februar sendte Hjelpeforeningens generalpresidentskap ut en invitasjon til søstre over hele verden og foreslo åtte mulige vedvarende aktiviteter for å feire jubileet – som fant sted lørdag 17. mars 2012. Aktivitetene kan planlegges under ledelse av lokale prestedømsledere.

Søstre over hele verden har tatt imot utfordringen. Det følgende forteller om høydepunkter fra noen av feiringene som har funnet sted over hele Kirken.

Den dominikanske republikk

Søstre fra Primavera første gren i La Vega Den dominikanske republikk distrikt ble minnet om den uselviskhet kvinner i tidlig siste-dagers-hellig historie viste, og deres varige arv gjennom grenens feiring 17. mars.

Hver søster som deltok, kledde seg i pioner-stil og delte et budskap

om Hjelpeforeningen. María Elena Pichardo de Gómez, førsterådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap, minnet søstrene om deres ansvar for å forberede seg til vanskelige tider, slik profeter i vår tid lærer oss. Hun la til: “Den store styrken til Primavera første grens Hjelpeforening ligger i hvor forskjellige vi er, samtidig som vi er forenet av det samme evangelium.”

Fiji

Etter rådet fra Hjelpeforeningens generalpresidentskap om å “organisere Hjelpeforenings-tjeneste i lokalsamfunnet”, startet Hjelpeforeningen i Samabula menighet i Suva Fiji nord stav et langvarig prosjekt kalt “Utgjør en forskjell – nestekjærlighet svikter aldri”. Hver søster i menigheten satte seg som mål å utføre en handling motivert av tjeneste, kjærlighet eller vennlighet 170 ganger – alle for forskjellige mennesker – innen utgangen av september 2012.

Menigheten arrangerte også en aktivitet for å hjelpe søstrene til bedre å forstå og verdsette alle

Hjelpeforeningens generalpresidenters liv og bidrag, fra Emma Smith og frem til i dag.

Hong Kong

I Hong Kong feiret søstre fra New Territories stav Hjelpeforeningens jubileum ved å reflektere over sin egen og Hjelpeforeningens historie.

De organiserte en utstilling med temaet “Ønsket om nåde”, der de viste frem gamle misjonærbilder, familieopptegetninger, malerier og kunsthåndverk fra tidligere Hjelpeforenings-aktiviteter, heriblant lykter og påfugler laget av røde papirlommer, broderier, nøkkelringer og lommebøker.

Kenya

I Bamburi gren i Kenya Nairobi misjon donerte søstrene pengene de ville ha brukt på en aktivitet, og kjøpte i stedet kjøkkenutstyr og andre ting som grenen trengte. Etter grundig rengjøring av møtehuset, samlet søstrene i menigheten seg for en tid med refleksjon over Hjelpeforeningens grunnleggelse i 1842, hvor de brukte og snakket om ressurser fra *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*.

“Tanken på å være en del av denne verdensomspennende



Hjelpeforeningen i Samabula menighet i Suva Fiji nord stav arrangerte en aktivitet for å hjelpe søstrene til bedre å forstå og verdsette alle Hjelpeforeningens general-presidenters liv og bidrag, fra Emma Smith og frem til i dag.

Hjelpeforeningen er spesiell,” sier Irene Kioi, annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap. “Det gir meg trygghet for at [Hjelpeforeningen] er forordnet av Gud og ikke mennesker.”

I Mombasa gren studerte søstrene om kvinnelige disipler av Jesus Kristus i *Døtre i mitt rike* og Det nye testamente. Grenens Hjelpeforenings-president, Jael Mwambere, sa: “Dette er ettårsdagen for Hjelpeforeningen i Mombasa gren. Det er mitt håp at vi alle kan begynne på nytt i vår hengivenhet til våre plikter i Hjelpeforeningen. Måtte vi ta vare på hverandre, delta på våre møter i Kirken og hjelpe de trengende, fra og med i dag.”

Marshalløyene

Lørdag 17. mars møttes hundrevis av søstre fra Ajeltake gren, Laura menighet og Long Island Majuro menighet i Majuro Marshalløyene stav i Rairok, en by nær Majuro-atollen, kl 04.30. Grunnen: De gikk i en og en halv time til møtehuset i Delap for å vise dyden utholdenhet. De møtte senere søstrene fra Delap og Rita menighet, som også gikk til møtehuset, for en andakt og frokost. Senere fremførte søstrene sketsjer og danser og lyttet til en tale av stavspresidenten.

Spania

Dos Hermanas menighet i Sevilla Spania stav viste en utstilling av historien til Hjelpeforeningen i

menigheten, som innbefattet en spesiell bok med bilder av tjeneste søstrene har utført, og aktiviteter de har hatt sammen i årenes løp.

María Pérez Sánchez, førsterådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap, sa: “Å kunne delta i jubileet for denne organisasjonen gjør at jeg føler meg nærmere de banebrytende kvinner som ofret så mye for oss. Og nå, i dag, kan vi fortsette å utføre dette arbeidet som de startet.”

USA

I Gardner menighet i Springfield Massachusetts stav feiret søstrene Hjelpeforeningens 170-årsdag med en middag som ble arrangert 15. mars. Kvelden innbefattet presentasjoner fra fire søstre. Hver av dem snakket om en kvinne som hadde påvirket hennes liv positivt. Hver taler hadde også med seg en liten utstilling for å understreke sin presentasjon.

“Dette var en aktivitet som fremmet kvinners styrke og verdi,” sier Jennifer Whitcomb, Hjelpeforeningens president, “og oppmuntret oss også til å se hverandres sterke sider, fellestrekk og verdi.”

Selv om selve jubileet er over, gjelder oppfordringen til søstrene om å utføre tjeneste og arrangere andre aktiviteter gjennom hele 2012. ■

Hjelpende hender-program åpner veien for misjonærarbeid, ny stav i Amapá, Brasil

Av Michelle Sá, med bidrag fra eldste Fabiano Cavalheiro

Lørdag 10. mars 2012 gikk 21 personer ned i dåpens vann. Dette er det største antall i de senere år i de brasilianske delstatene Para og Amapá, begge en del av Brasil Belém misjon, for å motta dåpens ordinans på samme dag og bli de helliges “medborgere” (Efeserne 2:19) og vandre “i et nytt liv” (Romerne 6:4).

Dåpshandlingene kom kort tid etter kunngjøringen om at Macapá distrikt skulle bli en stav, noe som skjedde 14. og 15. april.

Ledere, medlemmer og misjonærer har gått sammen i arbeidet for å oppnå denne type vekst. Arbeidet i Hjelpende hender-programmet har også vært medvirkende til misjonærarbeidet den senere tid.

“De Hjelpende hender-prosjekter som har blitt arrangert de siste to årene i delstaten Amapá, har bragt Kirken ut av mulm og mørke og vekket et ønske om å bli kjent med dette fantastiske programmet og Kirken som fremmer det, i offentlige tjenestemenn, pressen og samfunnet,” sier José Claudio Furtado

Campos, nylig avløst president for Brasil Belém misjon.

Faktisk har prosjektene bidratt så mye i delstaten at offentlige funksjonærer har innført tre nye helligdager i regionen: 6. april, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges dag, 30. juli, Hjelpende henders solidaritetsdag, og 23. september, “Familien – En erklæring til verden”-dagen. I tillegg ble en anerkjennelse til Kirken overrakt eldste Jairo Mazzagardi i De sytti, annenrådgiver i presidentskapet for området Brasil.

“Hjelpende hender-prosjektene har bidratt til å gi Kirken mye mer troverdighet blant innbyggerne i Amapá,” fortsatte president Campos. “Når våre misjonærer presenterer seg..., forteller folk dem at de allerede har hørt om Kirken fordi de har sett innslag på TV, hørt om den på radio eller lest om den i avisen. De har hørt gode ting om Kirken, og dette øker ofte deres mottakelighet for misjonærarbeid.”

Michelle Sá er nestleder for informasjon og samfunnskontakt i Macapá Brasil stav. Eldste Fabiano Cavalheiro er heltidsmisjonær i Brasil Belém misjon. ■

I Macapá, Brasil, gikk 21 personer ned i dåpens vann lørdag 10. mars 2012, ca en måned før Macapá Brasil distrikt ble en stav. De nye medlemmene er avbildet her sammen med misjonærer fra Brasil Belém misjon. På skiltene står det “Estaca Macapá”, eller “Macapá stav”. Lokale ledere og medlemmer tilskriver mye av Kirkens vekst og styrke i området til Hjelpende hender-programmet.



FOTO: MICHELLE SÁ

Kirkeledere taler under eksamenshøytideligheter i Hawaii, Idaho, Utah

Kirkens ledere reiste til Kirkens skoler i Hawaii, Idaho og Utah i løpet av april for å gi råd til nyutdannede.

Ved Brigham Young University-Idaho 7. april 2012, rådet eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum studentene til å “erstatte frykt med tro”.

“Jeg tror vi står på terskelen til en ny æra av vekst, velstand og overflod,” sa han. “Jeg oppfordrer dere til å love dere selv og vår himmelske Fader å vie livet, deres tid og talenter, til å bygge opp Jesu Kristi Kirke i påvente av Frelserens annet komme.”

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum besøkte LDS Business College i Salt Lake City, Utah 13. april 2012 for å holde avslutningstalen til avangsstudenter fra alle de 50 delstatene i USA og 67 land.

Han understreket behovet for at studentene yter tjeneste gjennom hele livet. “Tjeneste vil være deres motgift mot egoisme og den kravmentalitet som i stadig større grad rammer samfunn over hele verden... Deres tjeneste vil velsigne andre, men den vil også beskytte dere,” sa han.

Dagen etter ga Elaine S. Dalton, Unge kvinners generalpresident, følgende råd til studenter ved BYU-Hawaii: “Husk hvem dere er.” “Arbeid hardt.” “Tren for motgang.” “Drøm stort.” “Vinnere fullfører ikke alltid først.”

“Løp i livets og troens maratonløp,” sa hun. “Mist ikke motet på grunn av bakkene, men se muligheten i motgang. Gå med sikker fot og

sikker kunnskap om at dere aldri er alene...

Jeg tror virkelig at én dydig ung mann eller ung kvinne ledet av Ånden, kan forandre verden.”

19. april 2012 lyttet avangsstudentene ved BYU i Provo, Utah til eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, som talte om utfordringene i verden, men ba avangsstudentene se fremover med tro.



FOTO GIENGITT MED TILLATELSE FRA BYU-PROVO

Avangsstudentene ved Brigham Young University i Provo, Utah lyttet til eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum 19. april 2012.

“Selv om menneskenes hjerter svikter dem, skulle dere være ved godt mot. Det har alltid vært vanskelige tider,” sa eldste Oaks. “Vi, deres forgjengeres generasjoner, har overlevd skremmende utfordringer, og det vil dere også... Vi har en Frelser, og han har lært oss hva vi bør gjøre.”

Du finner mer om denne artikkelen og andre budskap fra Kirkens ledere under Prophets and Apostles Speak Today på prophets.lds.org. ■

LDS Maps-oppgradering hjelper medlemmer å finne Kirkens fasiliteter

En ny versjon av LDS Maps inkluderer en rekke nye funksjoner som vil forbedre medlemmenes erfaringer med å finne stavens medlemmer, møtehus, templer og andre av Kirkens fasiliteter.

For å få tilgang til nye LDS Maps, gå til **LDS.org > Tools > Maps**. Det er tilgjengelig på 16 språk – kinesisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, finsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk, norsk, portugisisk, russisk, spansk og svensk.

Noen av de nye funksjonene inkluderer verifikasjon av husstander, en rekke alternativer for kartvisning, bedre støtte for iPad og nettbrett, kart over enhetsgrenser,

En ny utgave av LDS Maps inkluderer verifikasjon av husstander, en rekke alternativer for kartvisning, bedre støtte for iPad og nettbrett, kart over enhetsgrenser, funksjonen Finn meg og forbedrede utskriftsalternativer.

funksjonen Finn meg, samt forbedrede utskriftsalternativer.

Personer som bruker den nye versjonen, kan finne Kirkens møtehus, vise veibeskrivelser og skrive dem ut, samt dele kartkoblinger gjennom sosiale medier. Når medlemmer er innlogget med en LDS Account-konto, kan de dessuten se informasjon som gjelder deres menighet og stav og omkringliggende områder.

Medlemmer inviteres til å sende generalkonferansebilder til Kirkens tidsskrifter

Liahona og *Ensign* ber medlemmene om å delta i den kommende og fremtidige generalkonferanser ved å sende konferanse-relaterte foto fra deres lokale

områder umiddelbart etter konferansen. Disse bildene vil bli vurdert for publisering i mai- og november-numrene av tidsskriftene.

Medlemmer kan sende inn sine bilder raskt og enkelt gjennom LDS.org ved å gå til **Menu > Magazines** (eller skrive inn **lds.org/magazine**) og så klikke på **Submit Your Material** i høyre kolonne av tidsskriftenes landingsside.

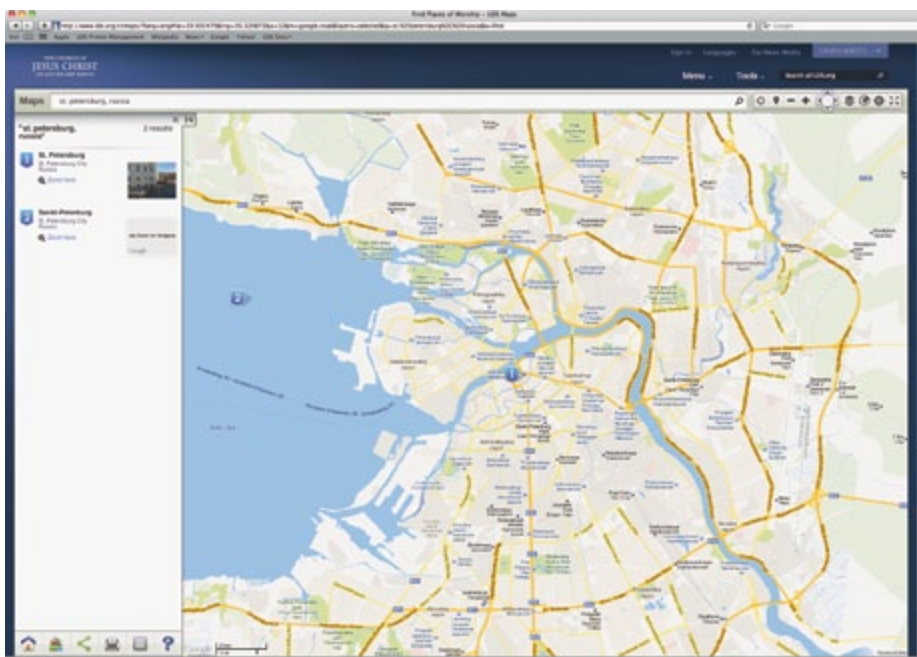
Liahonas og *Ensigns* sider har også seksjoner med tittelen "Submit Material" (send materiell), hvor medlemmene kan få tilgang til elektroniske skjemaer for å sende inn bilder.

Medlemmene skulle gjennomgå bilde-retningslinjene før de sender sine bilder. Retningslinjene under "General Conference Photos" beskriver fotoformat, kvalitet og innhold som tidsskriftets redaktører er på jakt etter, samt frist for innsending av konferansebilder.

Nettbrett-app for *Liahona* lansert

Kirken har gjort tilgjengelig en ny prototype av en nettbrett-app med innhold fra tidsskriftet. Appen LDS *Liahona* inneholder oktober 2011-, november 2011- og mai 2012-numrene av bladet – med andre ord nummeret om Mormons bok og de to siste generalkonferansenenumrene.

LDS *Liahona* er tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk, og tilbyr en mer interaktiv – og engasjerende – tidsskrifts-opplevelse. For eksempel kan brukerne lese bladet mens de lytter til en lydfil av den samme teksten. Appen er designet for bruk på enten Android- eller Apple-plattformer. ■



Ved små og enkle ting

Min sønn Taylor (eldste Mulford) er på misjon på øya Bora Bora i Tahiti. Han fortalte meg at for ikke lenge siden kom stavsprezidenten til Bora Bora og fortalte misjonærene at han hadde gått til en frisør som var medlem, for å klippe håret. Han spurte frisøren hvorfor det ikke fantes noen *Liahona* blant de andre bladene han hadde lagt frem så kundene kunne lese dem. Frisøren lovet ham at neste gang han kom, ville *Liahona* være å finne der. Men neste gang stavsprezidenten gikk til frisøren, var det fortsatt ingen *Liahona*. Skuffet spurte han frisøren hvorfor. Frisøren forklarte at hver gang han la et *Liahona* ut, var det noen som leste det, stilte ham mange spørsmål, for så å spørre om de kunne beholde bladet. Frisøren sa at han ikke hadde flere blader å gi bort, men han la til at mange av dem som tok bladene, fikk misjonærdiskusjonene.

Kan du forestille deg hva som kan skje om hver lege, tannlege og frisør i Kirken ville legge noen av Kirkens tidsskrifter på venterommet? Kirken går fremover på grunn av de små og enkle ting medlemmene gjør.

Burdell Mulford, Utah, USA

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her følger noen eksempler.



“Utvikle tro på Kristus”, side 12: På slutten av artikkelen snakker eldste Christofferson om tro som et handlingens og kraftens prinsipp. Vurder om dere som familie skal diskutere noen utfordringer dere står overfor og mål dere kan sette dere for å overvinne dem. Velg ett mål å jobbe med denne uken, idet dere minnes at med Jesus Kristi hjelp kan vi gjøre alle ting, ifølge hans vilje og valg av tidspunkt. På en kommende familiens hjemmeaften kan dere gjerne diskutere familiens fremgang i retning av målet dere satte.

“Å dele evangeliet med andre ved å dele av deg selv”, side 16: Mens du leser eller forteller historier fra artikkelen, ber du familien tenke på venner og familiemedlemmer som de kan dele evangeliet med. Diskuter hvordan dere kan være en venn og lytte med kjærlighet, slik at når mulighetene til å bære vitnesbyrd kommer,

vil dere være forberedt.

“Personlig fremgang – bønn”, side 58: Les Amalias erfaring med å lære å be både morgen og kveld. Overvei å lese det Amulek forkynner i Alma 34:17-27 om hvordan vi skulle be. Det kan være lurt å spørre familiemedlemmer hvilken innsikt disse versene gir om hvordan og når vi skulle be. Rundt av med å bære vitnesbyrd om bønnens kraft.

“Misjonærvenn”, side 60: Etter å ha lest artikkelen, kan du overveie å lage en liste over kommende aktiviteter og møter i Kirken som kan være interessante for venner av enkelte familiemedlemmer. Dere kan gjerne rollespille måter å invitere venner til en av aktivitetene på. Snakk om hva det betyr å være en sann venn, spesielt for dem som ikke er medlem av Kirken. Avslutt med å legge en plan for å kontakte din venn og gi invitasjonen. ■

Vi er en lykkelig familie

Den familiens hjemmeaften vi har de beste minnene fra, var en vi holdt da vi opplevde en vanskelig tid. På grunn av en endring i ledelsen, hadde min mann gått gjennom en del utfordringer på jobben og følte seg motløs.

Vi kom frem til at familiens hjemmeaften den uken skulle være til hans ære. Hvert medlem av familien skrev et takkebrev til ham, hvor vi fortalte hvorfor vi elsker ham og hvilke håp vi har for ham. Deretter lagde vi et album med fotografier av familien på viktige tider, som for eksempel årsdager, ekteskap, beseglinger, fødsler og andre begivenheter. Vi skrev en kommentar ved hvert av dem, og avsluttet med: “Så vi er en lykkelig familie.” På slutten av kvelden sang min datter og jeg en Primær-sang som inneholder en lignende setning (se “En lykkelig familie”, *Barnas sangbok*, 104).

Under familiens hjemmeaften kunne vi føle Frelserens kjærlighet til oss og den kjærlighet vi har til hverandre.

Jeg er takknemlig for det inspirerte budet om å ha familiens hjemmeaften. Etterlevelse av dette budet styrker oss og forbereder oss til å være en evig familie. ■

Kenia Duarte dos Santos, Brasil

HVA ER JEG VERDT?

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

Etter fire år uten TV og seks til med gamle TV-er vi hadde fått av andre, bestemte min hustru og jeg oss endelig for å kjøpe en ny TV. På grunn av prisen sammenlignet vi nøye modeller, merker, funksjoner og pris før vil til slutt gjorde et kjøp. Interessant nok fikk jeg ikke bare en TV, men en viktig innsikt i å måle egenverdi.

Vår erfaring lærer oss at vår verdi måles ved sammenligning – i forhold til våre søsken, klassekamerater, jevnaldrende og medarbeidere. Men selv om det er fornuftig å måle verdien ved sammenligning når vi skal kjøpe en TV, er vi TV-ene i livet.

Å sammenligne oss med andre for å måle vår verdi gir like mye mening som at én TV ser på de andre i butikken og ønsker at den var 40 tommer istedenfor 27. Det gir ingen mening, for “hvem av dere kan vel med all sin bekymring legge en eneste alen til sin livslengde” (Matteus 6:27) eller en tomme til sin skjermstørrelse? Apostelen Paulus advarte og sa at “når [noen] bruker seg selv som målestokk og sammenligner seg med seg selv, mangler de forstand” (2 Korinterbrev 10:12).

Vi skulle også ta lite hensyn til dem som sammenligner for oss og forteller oss hva de mener vi er verdt. Selv om forhandleren har kontroll over prisen på en TV, kan ikke han eller hun avgjøre dens verdi.

Her er nøkkelen: Det er kunden som ser på prisen, evaluerer produktet og avgjør om det er verdt kostnaden. Og i dette liv er det



Kjøperen avgjør om en vare er verdt prisen.

bare én Kjøper som betyr noe.

Vår Frelser, Jesus Kristus, evaluerte “produktet” – oss, både kollektivt og individuelt. Han kjente til dybden av de misgjerninger som ville være forbundet med den menneskelige familie.¹ Han skjønnte hvilken uhyggelig, uendelig pris han ville måtte betale “hvilken lidelse fikk [ham], ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd” (L&p 19:18).

Og selv om han visste alt dette, *kom han likevel frem til at det var verdt det.*

Uansett hvor kort jeg tror jeg kommer i forhold til andre, uansett hvor liten verdi andre ser i meg, følte Jesus at jeg var verdt prisen han måtte betale.

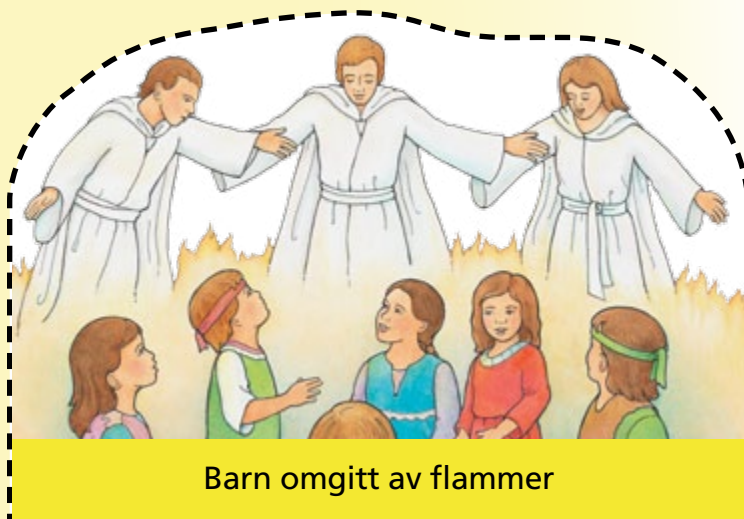
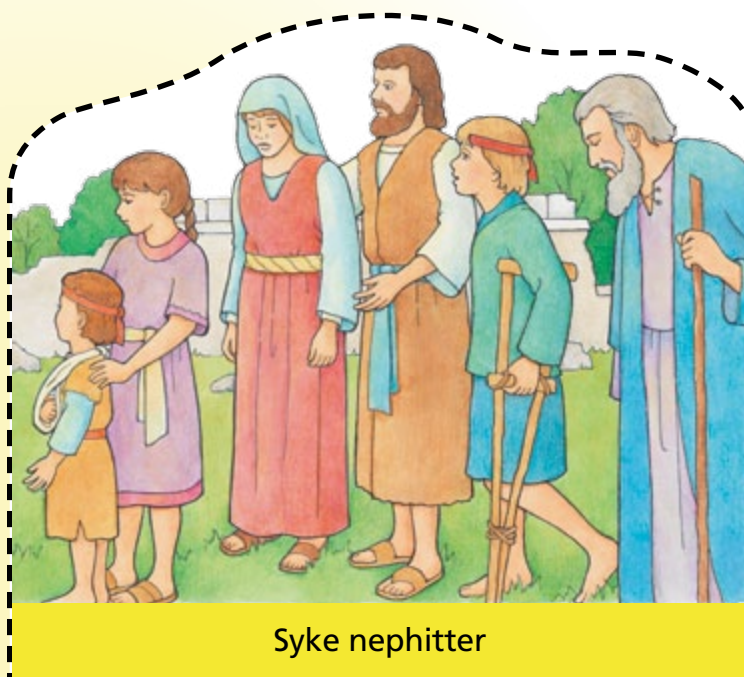
Å angripe vår egenverdi er en av Satans mest snikende og lumske taktikker. Det er viktig for meg å tro at Guds Sønn døde ikke bare for verdens synder, men at han døde for *mine* synder. Hvis motstanderen kan få meg til å tro noe annet, kan min tvil hindre meg i å søke Frelserens nåde og forsoning og vende tilbake til hans nærhet.

Hvis du tviler på din verdi, gå til Kjøperen for å få den eneste produktevalueringen som teller. “Vi kan be i tillit til at vi kan føle Frelserens kjærlighet til oss,” sa president Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første president-skap. “... Han elsket oss ... høyt nok til å betale prisen for alle våre synder.”²

Å ha tro på denne kjærligheten gjør Forløseren i stand til å forandre vårt liv og bære hans kjøp hjem. ■

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph Smith (2007), 400.
2. Henry B. Eyring, “Et barn og en disippel”, *Liahona*, mai 2003, 31.



**Jesus helbreder de syke
og velsigner barn**
3 Nephi 17

I år vil mange numre av *Liahona* inneholde et sett figurer som forestiller personer i Mormons bok. For å gjøre dem stødige og lette å bruke, kan du klippe dem ut og lime eller tape dem på tykt papir, små papirposer eller tynne pinner. Oppbevar hvert sett i en konvolutt eller pose, sammen med en merkelapp hvor det står hvor man finner historien i Skriftene som hører sammen med figurene.



Velferds- og humanitære prosjekter, arbeidskontorer, misjonskontorer, slektshistoriske sentre, templer, besøksentre og mange, mange andre steder gir eldre anledninger til misjonærtjeneste. Eldre kan også være trygge på at deres kall kommer fra Herren, gjennom hans profet. Herren kjenner den rette muligheten for hver misjonær som er villig til å tjene. Se "Seniormisjonærer: Tar imot profetens kall", side 20.